

ZORAN GREGL

Arheološki muzej u Zagrebu
Trg Nikole Subića Zrinskog 19
HR-10000 ZAGREB

BRANKA MIGOTTI

Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Odsjek za arheologiju
Ante Kovačića 5
HR-10000 ZAGREB

NADGROBNA STELA IZ SISKA (CIL III 3985)

UDK 726.82:73.023.2 (407.5)

Izvorni znanstveni rad

U Siskuje 1787. pronađena nadgrobna stela od pohorskog mramora s reljefnim prizorom triju odraslih osoba - dvaju muškaraca i jedne žene, te dviju djevojčica. Spomenik je naknadno, ne zna se točno kada i zašto, bio uzidan u zgradu osnovne škole u Jasenovcu. Zabilježen je u CIL-u (III 3985), nakon čega se povremeno spominje u arhivskim dokumentima i literaturi, ali nije bio temom stručne obrade. Godine 1999. prenesen je iz Jasenovca u Zagreb i izložen u lapidariju AMZ. Radje posvećen stručnoj i znanstvenoj obradi spomenute stele, odnosno razlaganju reljefnog prizora i epigrafskog sadržaja. Na temelju podataka koje pruža ikonografsko-epigrafska analiza datiran je u prvu polovinu i sredinu 3. St., te je pripisan siscijskoj radionici, s naznakom utjecaja celejskog kamenoklesarskog kruga.

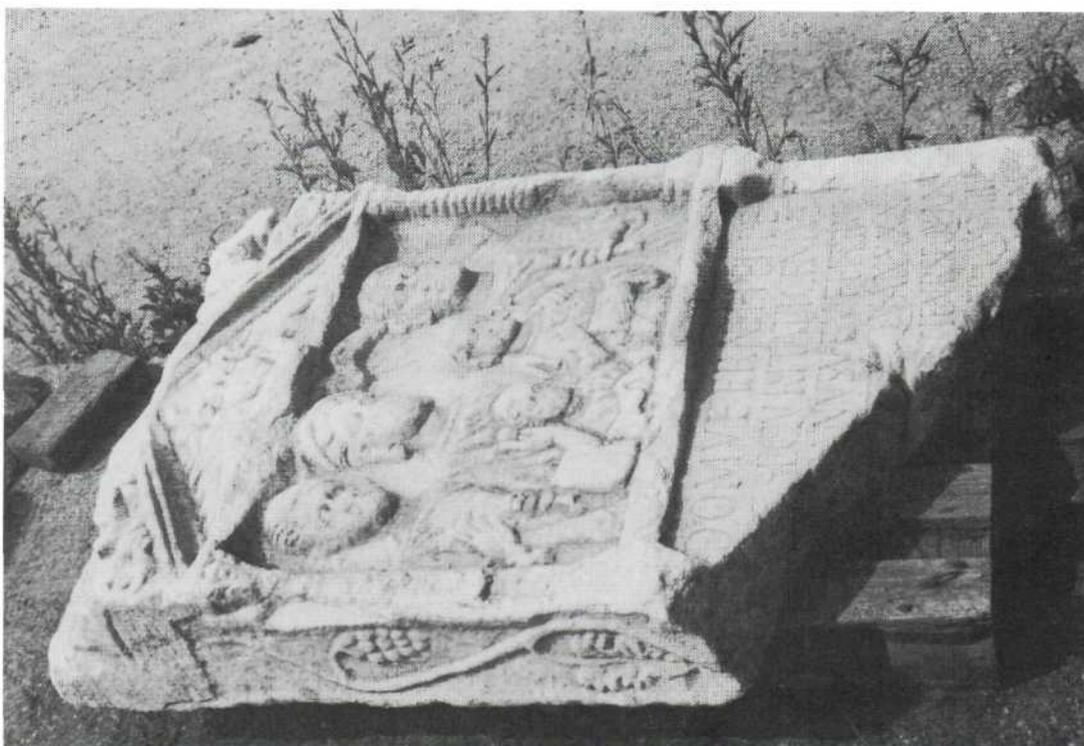
OKOLNOSTI I MJESTO NALAZA

Tijekom Domovinskog rata u Hrvatskoj (1991-1995) mnoštvo je spomenika kulture bilo uništeno ili oštećeno pa se odmah nakon prekida ratnih operacija pristupilo popisivanju materijalnih šteta na kulturnim dobrima koja su do rata bila zaštićena kao spomenici kulture. Zajedno s ostalim institucijama i Ministarstvom kulture popisivanje je u sjevernoj Hrvatskoj vodio Muzejski dokumentacioni centar iz Zagreba. Jasenovac, mjesto nizvodno od Zagreba na lijevoj obali Save, udaljen od glavnog grada oko 95 km zračne linije (Karta), također je u ratu bio okupiran i razaran.

Karta 1.

Osim župne crkve Sv. Nikole u mjestu se nalazio jedan rimskodobni kameni spomenik koji je prema kazivanju mještana bio uzidan kao spolija u staru školu u središtu mjesta (srušena 1968.godine). Vrlo je zanimljiv daljnji put tog spomenika: nakon rušenja škole spomenik je izvadjen i položen u park u središtu mjesta tik uz katoličku crkvu da bi ga okupatori tijekom rata, ne shvaćajući o kako je vrijednom spomeniku riječ, bacili u obližnju šikaru. Godine 1995., odmah po povratku protjeranog domicilnog stanovništva, obnovljena je nova škola (sagrađena 1970. godine) na ulazu u Jasenovac pa je stela izvadena iz šikare i položena na parkiralište ispred škole, gdje smo je zatekli

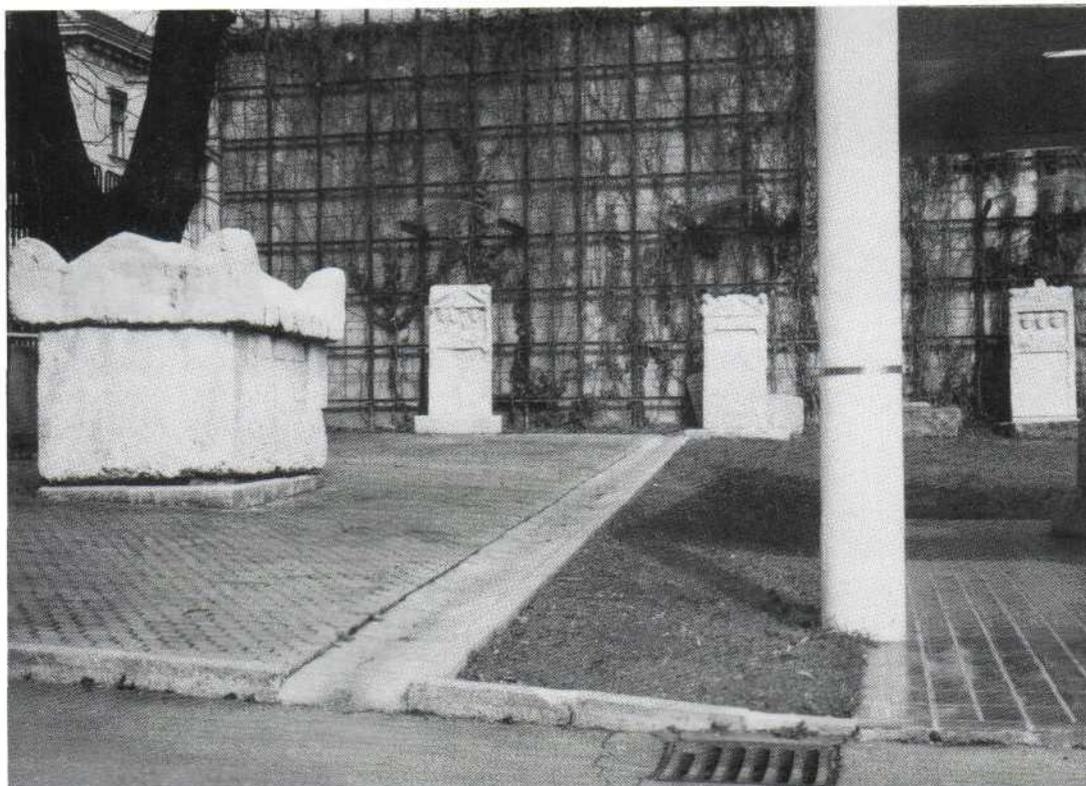
Slika 1.

prigodom prvog obilaska terena u veljači 1999. godine (sl.1). Dojavu o torn spomeniku dobili smo od gde Vlatke Pavić iz Muzejskog dokumentacionog centra iz Zagreba, a podatke o "putešestvijama" stele po Jasenovcu od g. Stjepana Konakovića, ravnatelja osnovne škole Jasenovac. Njima najsrdačnije zahvaljujemo na pomoći. Osim usmenih podataka, u Jasenovcu nije bilo moguće koristiti se ni školskim arhivom niti spomenicom župe budući da su sve arhivalije stradale tijekom rata. Sukladno dogovoru s ravnateljem škole, stela je u svibnju prebačena u Zagreb, restaurirana i konzervirana marom ing. Slavimira Slavičeka te u studenom 1999. godine izložena u lapidariju Arheološkog muzeja (si. 2). Istovremeno, načinjena je i kopija od umjetnog kamena koja je postavljena na pročelju jasenovačke škole.

Zahvaljujući susretljivosti gde. Katice Mutak iz Ministarstva kulture RH, dobili smo na uvid terenski izvještaj iz 1960. godine dr. Anđele Horvat o obilasku terena tadašnjeg kotara Nova Gradiška u kojem se spominje i jasenovačka stela (Centralna dokumentacija Uprave za zaštitu kulturne baštine - Topografski arhiv Ministarstva kulture):

"Due 27. VI.1960. putovalaje ekipa od tri člana Zavoda: Horvat dr A., stručni voda puta, Ladović J., konzervatori Vranic N., fotograferenskim kolima u smjeru kotara Nove Gradiske. Tom prilikom obiđajaje zbog evidencije i reambulacije spomenika ove lokalitete..."

... JASENOVAC - na skolskoj zgradi, ul. VI. Nazora 27 uzidan antikni reljef (braćnepar s troje djece i natpis). Upozorili smo nakon povratka u Zagreb Arheološki muzej na važnost tog

Slika 2.

spomenika. Naknadno se dočulo da zgradu kane rušiti; Arheološki muzej u Zagrebu preuzeo bi u slučaju razaranja zgrade reljefu svoju zbirku. Navodnopotjecē iz Lončarica kraj Jasenovca... "

Te iste, 1960. godine, u Arheološki muzej stiglo je pismo Andrije Bogatića iz Košutarice (Arhiv AMZ, fasc. Jasenovac):

"Godine 1926. na povratku iz Sjedinjenih Americkih Država navratio sam se u gore spomenuti Muzej , te mislim da sam zatekao u nj emu prof. Badalića ne znam točno jer od onog vremena do danas proteklo je dosta godina pak sam zaboravio ali mislim daje on bio, te smo tako se razgovarali o svačemu dok nismo nadošli i na ploču sa pet glava sa poprsjem koja se nalazi na školskoj zgradi u Jasenovcu a iskapanaje u Lončaricama blizu Jasenovca zapravo kažu daje ono bio Jasenovac, neznam jeliploča iz Rimskog Hi Grčkog doba?

Kada su nas Ustaše istjerali iz Košutarice a tako i iz Jasenovca mi smo iz Košutarice u noc'no doba došli u Jasenovac kojije već bio zapaljen i neke su kuc'e već gorile i pukim slučajemje ostala škola čitava i na njoj gore spomenuta ploča, tako sam više puta imao želju da pišem o gornjem naslovu da uprava zatraži od Nar. Odbora Općine u Jasenovcu za dozvolu da se ta ploča po stručnjaku skine sa škole i pospravi u Muzej, nu nekad mi je nešto nasmetalo a da nisam pisao nu kako čujem od nekih osoba da će se ta škola rušiti to sam evo odlučio da Vam sejavim da nebi se tapioča rušenjem škole razbila toliko upogledu teploče na školskoj zgradi u Jasenovcu ravnanja

radi i molim da mi gornji naslov makar sa dopisnicom javi akoste primili ovaj moj listjer mi sa sela šaljem listove po drugome upoštu u Jasenovac,

Sa Pozdravom

Andrija Bogatić"

Dr. Andela Horvat je u ime Konzervatorskog zavoda iz Zagreba 20. kolovoza 1960. godine uputila Narodnom odboru općine Jasenovac dopis sljedećeg sadržaja (Arhiv AMZ, fasc. Jasenovac):

"Doznajemo da se namjerava rusiti stara skola u Ul. Vladimira Nazora br. 27. Kako se na njenom pročelju nalazi uzidana nadgrobna ploča s reljefom i natpisom, upozoravamo Vas da prilikom rušenja obratite specijalnu pažnju na nju.

Arheološki muzej u Zagrebu je veoma zainteresiran za tu nadgrobnu stelu, pa bi je u torn slučaju on pohranio u svojoj zbirci.

Molimo Vas da na vrijeme obavijestite i nas i Arheološki muzej o rušenju kuc'e."

U istom fasciklu spomenutog arhiva nalazi se i cedulja bez potpisa i datuma, pisana njemački uz opasku na hrvatskom:

"Stein in der Aerarial-Schule zu Jasenovac im vorden linken Ecke eingemauert vom Hauptmann Natterhirn, der ihn beim Dammbaues in Civil-Sisakfand, hierhergebracht 1787. (beim Stružnica Dammbaue gefunden).

5 poprsja "

Prema ovim, vrlo oskudnim i ne posve sigurnim podacima spomenik je još 1787. godine pronašao g. Natterhirn u "civilnom dijelu" Siska prigodom gradnje zemljanog nasipa ili brane na potoku Stružnici (Arhiv AMZ, fasc. Jasenovac). Treba ponoviti da ta, rukom pisana opaska nije ni potpisana niti datirana ali sadrži podatak da je spomenik uzidan u školu u Jasenovcu što prenose i autori iz 19. stoljeća (TKALČIĆ 1866; CIL III 3985), te Vuković u 20. stoljeću (VUKOVIĆ 1994: 85). Zajedničko im je to da Cenijev spomenik svrstavaju u grupu onih "koji se danas više ne nalaze u Sisku". Međutim, Tkalcic spominje podatak da se prilikom zemljanih radova na položaju isto;ne nekropole pronašlo više antičkih grobova i to 1787. godine što se poklapa s podatkom iz arhiva AMZ (TKALČIĆ 1866: XVIII-XIX). Prema tome, može se pretpostaviti da je ondje na vidjelo izašla i Cenijeva stela. Ostaje nejasno kada i zbog čega je tako vrijedan spomenik bio prebačen iz grada Siska i ugrađen u osnovnu školu tako malog mjesta kao što je Jasenovac. Kao spolija, stela je bila ugrađena u zid stare škole do njezinog rusenja 1968. g. da bi nakon toga preživjela svoj put do Domovinskog rata u Hrvatskoj 1991-1995. te napokon 1999. godine bila prebacena u Zagreb.

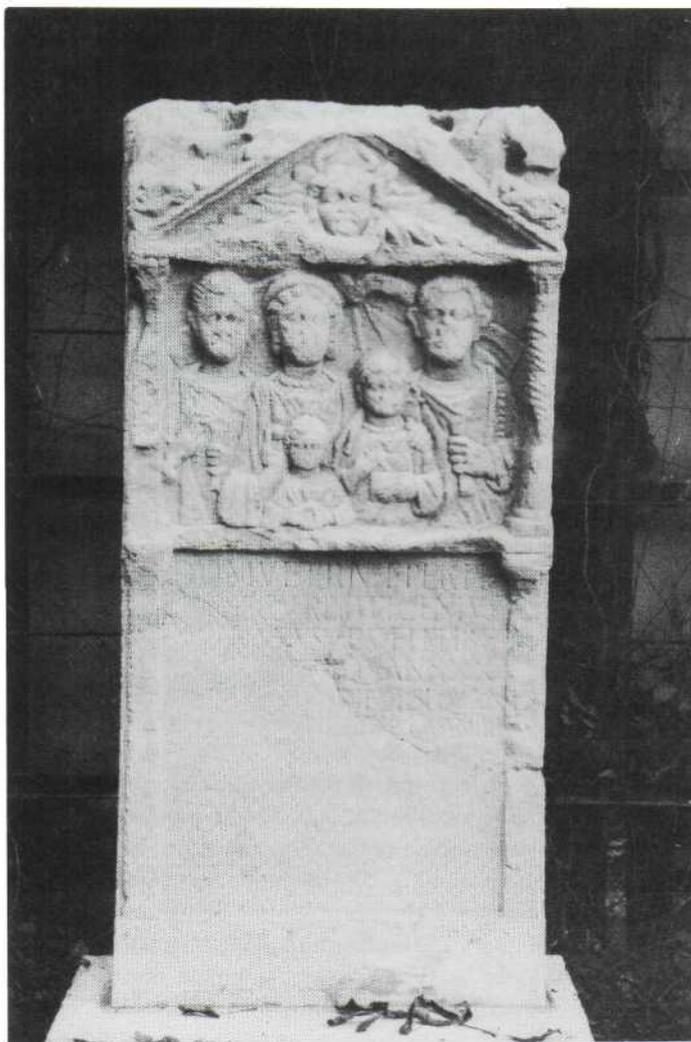
(Zoran Gregl)

OPIS

Nadgrobnu stelu (si. 3a, b) koja je temom ove studije nazvala sam Cenijevom, a razlozi i prikladnost takvog naziva bit će pojašnjeni u poglavlju o epigrafičkoj analizi teksta. Spomenik je načinjen od pohorskog mramora; nedostaje mu donji dio, a reljefni su prizori usprkos prilične mjestimicne oštećenosti sačuvani u opsegu koji dopušta razaznavanje cjeline ukrasnog nacrtu, a potom i portretnih osobina te pojedinosti odjeće i opreme pokojnika. Širina stele je 87,5 cm, visina sačuvanog dijela 96-134,5 cm, a debljina 19-22 cm. Odlikuje je tzv. arhitektonsko ustrojstvo, zamisljeno prema predlošku hramske pseudoedikule. Razmjerno plitki trokutasti zabat uokviruje tanak vrpčasti pojas ojačan s unutrašnje strane obiju kosina dvostrukom širokom profilacijom, docaravajući izgled pravoga krova. Zabatna je površina u cijelosti ispunjena reljefnim prizorom Meduze ovalnih ociju i stisnutih usana, prikazanih u obliku crte na uglovima svinute nadolje. Bujni

Slika 3a.

Slika 3b.

valovi kose razdijeljene po sredini uokviruju joj lice, vrat joj je omotan zmijama koje se suprotstavljene izdižu nad tjemenom poput rogova, a iz kose se u visini sljepoočnica izdižu zakržljala ovalna krilca. Trokutaste prostore sa strana Meduzine glave popunjava po jedan akantov list. Uz bočne stijenke zabata naziru se ostaci otučenih tijela dvaju, ledima medusobno okrenutih lavova, koji isplazjenih jezika objema sapama pridržavaju prema unutra okrenutu glavu ovna. Između lavova nazire se postolje za nepoznati predmet, odnosno kip (si. 4). Gornja površina stele, uključujući i spomenuto postolje, odrezana je ravno, a sadrži dva četvrtasta utora dubine 8 cm, smjestena otprilike na razini lavljih leđa (si. 3).

Zabat natkriljuje duboku pravokutnu pseudoedikulu omeđenu s gornje i donje strane jednostrukom gredom, a s bočnih strana dvama polustupovima s korintskim kapitelima. Lijevi oručeni polustup bio je najvjerojatnije jednak desnome, sastavljenome od postolja u obliku plinte i torusa,

Slika 4.

te tijela prekrivenog u donjoj trećini ljuskama, a poviše toga motivom uvijenog užeta. U niši je smješteno pet ljudskih likova na pozadini realistički uprizorene školjke (si. 5). Zanimljivo je da lepezasti oblik tijela i svojstveni nabori otkrivaju *vrstupecten* (jakovska kapica), dok brava upućuje na školjku *cardium* (srčanka) (usp. GABELMANN 1972: 88). Na opisanoj su pozadini u visokom reljefu prikazana dva muškarca, jedna žena i dvije djevojčice različite dobi. S obzirom daje riječ o nadgrobnom spomeniku, raspored likova jasno odražava međusobne odnose prikazanih ljudi. Muškarac na lijevoj strani ostao je u pozadini, djelomice zaklonjen rukom žene, dok su preostali likovi, nesumnjivo pokojni članovi jedne obitelji: otac, majka i dvije kćeri, međusobno povezani. Razabire se to iz činjenice da i otac i majka obgrljuju stariju djevojčicu, dok je mlada smjestena u majčinu okrilju. Čovjek prikazan u pozadini na lijevoj strani stoga je zasigurno onaj koji je postavio nadgrobnni spomen, što se daje razabrati i iz natpisa kojime ćemo se uskoro pozabaviti. Lice mu je oblo i mladenačko, bez brade i brkova, a kratka mu kosa glatko naliježe na lubanju, uvlačeći se na sljepoočnicama tako da na čelu ostavlja obraslu trokutastu površinu; pramenovi kose na sljepoočnicama predloženi su usporednim vodoravnim zarezima. Velike ovalne oči na kojima se naziru tragovi naznačavanja šarenica uokvirene su podjednako naglasnim donjim i gornjim kopcima. Otučena podloga odaje trokutasti oblik nosa, dok su stisnute usne prikazane poput crte svijene nadalje na uglovima. Odjeven je u tuniku širokih rukava, povise koje nosi kratki, četvrtasto krojeni ogrtač (*sagum*) prikopčan na desnom ramenu tzv. T-fibulom (*Armbrustfibel*, *Scharnierarmfibel*). U lijevoj ruci drži svitak na koji pokazuje kaziprstom i srednjakom desnice. Na desnoj strani nije prikazanepokojnikuzreloj dobi, izduljenog i pomalo četvrtastog lica obraslog kratkom bradom i brkovima, očigledno otac obitelji. Način cesljanja, te oblik oči i otučena nosa podjednaki su onima u mladeg čovjeka na lijevoj strani. Sačuvana mu je desna polovica stisnutih i nadalje povijenih usta, s donjom izbočenom usnom koja odaje ozbiljna i odlučna čovjeka. U lijevoj ruci drži svitak, a desnom obgrljuje stariju djevojčicu. Odjeven je u tuniku i *sagum*, prikopčan na desnome ramenu T-fibulom. Ogrtač je dvostruko prebačen, otkrivajući uzduž lijeve ruke ukrasni rub nalik vrpci usporedno nanizanih četvrtastih nasivaka, iza kojeg se krije stilizirani prikaz poruba od resa.

Između dvaju muškaraca smješten je lik pokojnice punih obraza i pravilnog ovalna lica na kojemu se, s obzirom na znatnu oštećenost površine, ističu jedino velike ovalno-okruglaste oči s

Slika 5.

naglašenim gornjim i donjim vjedama. Odjevena je u tuniku dugih širokih rukava povise koje se nazire ogrtač - plašt. S obzirom da su nabori tunike na prsima prikazani mekše i živahnije od nabora na rukavu, nije isključeno da se gornji dio odjeće sastoji od ogrtača s rukavima. Pokojničina glava prekrivena je kapom ili rupcem tijesno priljubljenim uz tjeme, ostavljajući vidljivim dio kose koja se razdijeljena po sredini čela u bujnim, usporednim i vodoravnim valovima spušta do otkrivenih ušiju. Ne može se sa sigurnošću razabrati predstavlja li četvrtasti oblik neposredno ispod ušne školjke naušnicu ili tek uvojak kose, odnosno dio uvijenog pramena koji ispod svakog uha priliježe uz obraz i vrat. Na vratu ukrašenome ogrlicom od jednostruke niske oblihi perli naziru se dvije vodoravne bore. Narukvica odgovarajućeg oblika krasí desnu ruku u kojoj pokojnica drži okrugli predmet, jabuku ili šipak, dok ljevicom obgrljuje rame starije kćeri. Površina djevojčina lica isto je tako djelomice otučena, ali se uočavaju crte posve nalik majčinima; njih su dvije usto i jednako počešljane, te nose istovjetno pokrivalo na glavi i iste ogrlice. Djevojčica, odjevena u tuniku širokih rukava, u lijevoj ruci drži otvorenu kutiju a desnom iz nje vadi izduljeni predmet nalik pisaljki. U majčinu okrilju prikazana je mlada kćerka u dječjoj dobi, izrazito okrugla lica na kojemu su otučeni sve pojednosti osim velikih bademastih očiju. Frizura i pokrivalo za glavu jednaki su joj kao u majke i sestre; odjevena je u tuniku širokih rukava, a objema rukama pred sobom drži maleni vijenac.

Bocne strane spomenika ispunjene su po citavoj dužini valovitom viticom loze s rijetko raspoređenim listovima i grozdovima, ali ti motivi nisu posve jednako koncipirani na objema bocnim površinama (si. 3, 6).

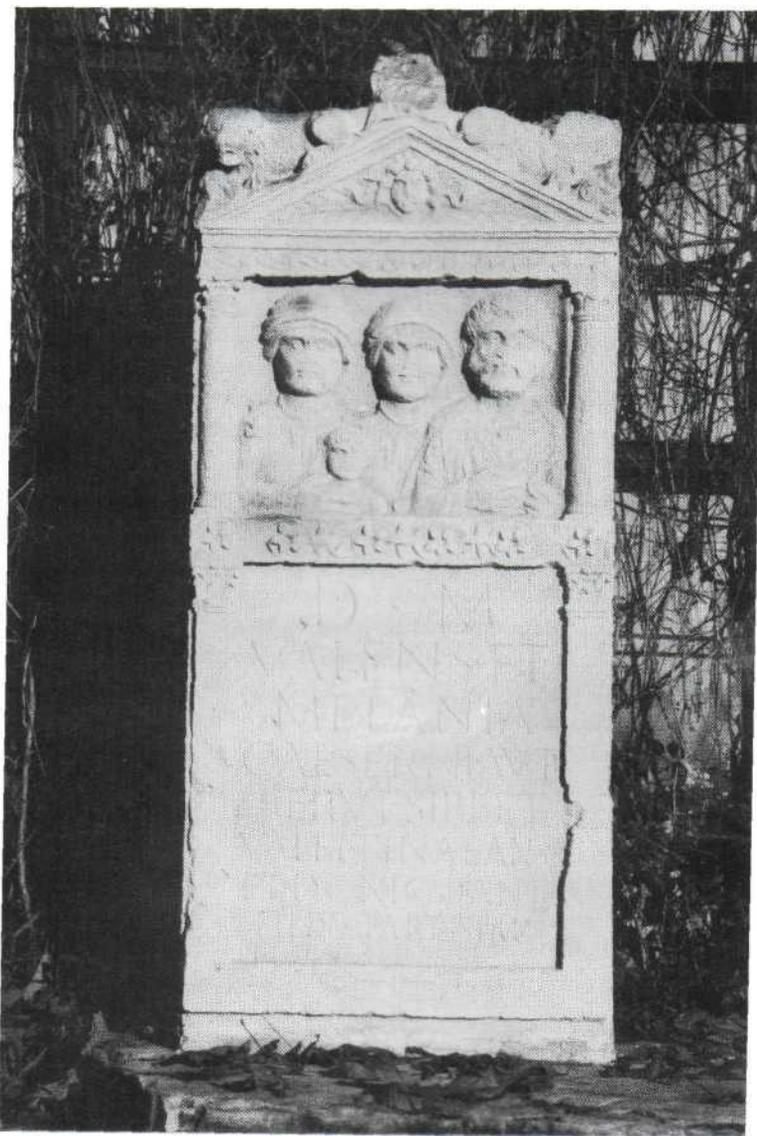

Slika 6.

Po svemu je sudeći klesar ovog spomenika bio suočen sa zahtjevnim zamislima naručitelja, kojima možda i nije bio dorastao u svakom pogledu. Međutim, usprkos slabije uspelim pojedinostima (ukrčeni nabori odjeće mjestimice nalik žlijebovima, nezgrapne ruke i groteskne oči u gotovo svih osoba), stela je u cjelini dojmljivo i natprosječno umjetničko ostvarenje. Unatoč površinske oštećenosti lica, osobito ženskih, lako se daje naslutiti da majstoru nije bilo stalo do portretnih osobina u užem smislu. Općim je naznakama (lice obraslo ili pak golobrado, ovalno ili okruglo, bore na vratu) jedino želio naglasiti dob, vjerojatno kao ilustraciju podataka sadržanih u epitafu. Oči su u prikazu svih osoba predočene podjednako: velike, ovalno-okruglaste, s naglašenim vjedama i ostacima naznake šarenica, te pogledima koji lutaju odsutno i izgubljeno iznad očista promatrača, dok su usta u većine likova isklesana u obliku nadolje povijene polukružne crte, koja licima daje ozbiljan i otužan izgled, pa i notu odbojnosti. Činjenica da istovjetna usta ima i Meduza potvrđuje posvemašnju ravnodušnost prema portretnim crtama, odnosno želju da se fizičkim značajkama likova docara njihovo unutrašnje (ne)raspoloženje. Psihološko-portretne značajke otkriva i ponešto drukčiji izgled usta u oca obitelji: dok donja energično ispupčena usna u svojoj različitosti od usana ostalih likova na prvi pogled ostavlja dojam portretne osobitosti, vjerojatnije je i u tome slučaju riječ o naglašavanju crte naravi. Prema navedenim osobinama Cenijeva se stela približava mnogim srodnim primjercima noričko-panonske nadgrobne skulpture, osobito one kasnijega razdoblja, o čemu će biti riječi u odgovarajućim poglavljima.

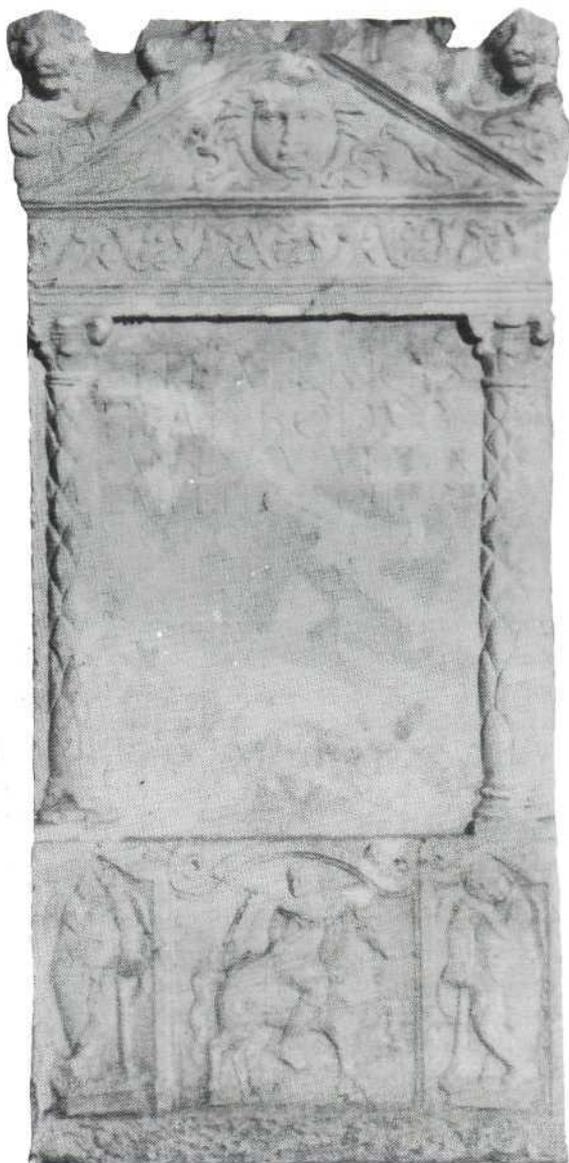
TIPOLOŠKO I RADIONIČKO PODRIJETLO

Budući da donji dio spomenika nedostaje, njegov se izgled i veličina, pa prema tome ni potpuna tipološka pripadnost, ne mogu sa sigurnošću ustanoviti. Srećom, sačuvan je tipološki najrelevantniji dio - zabat s parom ležećih lavova, te se stoga pokušaj rekonstrukcije izvornog oblika naslanja na cjelovitije sačuvane spomenike koji sadrže istovjetan konstruktivno-ukrasni element. Pritom je važno imati pred očima potrebu i mogućnost sadržajnog i kronološkog razlikovanja

Slika 7.

prizora lavova koji leže uz kose stijenke zabata od onih smještenih na vodoravnoj gredi, položenom na ravni gornji rub stele. Autori mahom ne opažaju ili barem ne komentiraju razliku između spomenutih dviju ukrasnih i simboličkih zamisli, niti joj, osim rjedih iznimaka (UBL 1979: 52), pridaju dužnu pozornost. Na toj ću se temi zadržati u poglavljima o simbolici prizora i dataciji, a u ovome je trenutku važno imati na umu da kao tipološke usporedbe Cenijske steli u obzir uzimam isključivo spomenike sa zabatnim kruništima. Gotovo u pravilu na stelama sličnog oblika nedostaje gornji ukrasni završetak zabata, od kojeg su se na našoj steli sačuvali tek tragovi postolja. Takva postolja ponekad sadrže rupe za usadivanje ukrasnih skulptura, često u obliku cesera (SCHOBER 1923: 108, 166, Abb. 123; GABELMANN 1972: 109; DAUTOVA-RUSEVLJAN 1983: 49, T. 3/3). Na Cenijskoj su steli pri dnu otučenih lavljih leđa vidljive udubine, po svemu sudeći ostaci naprave za spajanje s gornjom gredom (si. 3a). Naime, čitava je gornja površina zaravnjena i obradena zubatim dljetom na jednak način kao i poledina spomenika, što govori u prilog pretpostavci da je izvorna oblikovna zamisao uključivala dodatni vodoravni element povise zabata. Kad kažem "izvorna", mislim pritom i na mogućnost naknadnog (pre)oblikovanja ili dorade okvirno zacrtanog spomenika, odnosno poluizradevine, u domaćoj radionici. Ostaje, međutim, posve neobjasnjivo kako je gornja cestica bila izvedena, a osobito u kakvom je odnosu bio njen (nepoznati) sadržaj s polovničnim tijelima lavova uz stijenke zabata. Stječe se dojam da Cenijska stela predstavlja medutip na prijelazu od stela sa zabatnim lavovima, kao što su one iz Donjih Čeha (GREGL 1996: 9-11) (si. 7) i Odre (RENDIC-MIOCEVIC 1993; RENDIC-MIOCEVIC 1994) (si. 8) u AMZ, prema primjercima s vodoravnom gornjom gredom. Treća srodni spomenik iz AMZ, stela Lucija Egnatuleja Florentina (BRUNSMID 1908-1909: 163-164, si. 358), osobito je zanimljiva s obzirom da i ona pokazuje elemente uvjetno receno prijelaznog tipa (si. 9). Bez obzira na to što su od prizora s lavom i ovnom vidljive tek ovnujske glave, gotovo je sigurno da je riječ o primjerku s lavljim zabatima. Međutim, gornja je površina i tu zaravnjena i obradena alatkom sitnijeg zuba negoli poledina, ali je pritom, za razliku od Cenijske stele, odrezan i vrh zabata, što je tesko objasnjiv postupak primijenjen možda pri preinacavanju prvobitno zamisljenog oblika spomenika, odnosno poluizradevine. Budući da se po sredini zaravnjene površine nalazi četvorokutna udubina koja je držala gornji vodoravni nastavak, pitamo se što je on sadržavao. Prirodno bismo očekivali lavove, ali bi to bio jedinstven slučaj da su u poznatoj ikonografskoj shemi lavovi od ovnova odvojeni gredom; motiv lava i ovna na vodoravnim kruništima redovito čini zajednički prizor, razdvojen od središnjeg dijela stele tek grednom istakom (usp. SCHOBER 1923: Abb. 154-157; SELEM 1980: PL X-XIII; DAUTOVA-RUSEVLJAN 1983: T. 5: 1-4, 6: 1-7). S druge strane, primjerci stela s vodoravnom gredom nad zabatom dobro su poznati, ali ni kod njih motiv lava i ovna nije razdvojen, već je smješten na gredi kao cjeloviti prizor; takva je i čuvena Orfejeva stela iz Pruja (SCHOBER 1923: 134, Abb. 154, 155; KASTELIC 1998: 483, si. 188). Zagonetnost postupka na Florentinovoj steli priziva i podjednako zaravnjen i na vrhu odrezan zabat jednog spomenika iz Skarbancije, ali su, ako je vjerovati Schoberovim riječima koje prate prilično nečitku ilustraciju, na njegovim kosinama vidljivi ostaci ne samo ovnujskih glava nego i lavljih tijela (SCHOBER 1923: 65, Abb. 66). Na jednoj pak steli iz Zalalovo (rimski *Salla*) u Gornjoj Panoniji zabatni su lavovi u cjelini isklesani na pozadini pravokutne stijenske tako da je vidljivo njeno gornje zaravnjenje povise životinjskih tijela. Prema tome, glavni je ukrasni motiv naknadno izveden na spomeniku izvorno zamišljenom kao pravokutna ploča, ili pak na tako oblikovanom poluproizvodu (ERTEL - PALAGYI - REDO, 1999: 45, Taf. 14/2). Sličan bi se redosljed izvedbe, odnosno način klesanja, mogao pretpostaviti i za spomenike iz AMZ koji otkrivaju tragove gornjih horizontalnih nastavaka na zabatnome kruništu. Iz svega proistječe da se usprkos nejasnim pojedinostima može pretpostaviti jedan tipološki međustupanj između zabatnih i grednih lavljih kruništa, ne nužno kronološki određen, te da je Cenijska stela primjerak upravo takvoga oblika.

Slika 8.

Slika 9.

Ispod natpisnog polja nepoznate veličine Cenijeva je stela mogla imati tek usadnik, što je jednostavnija inačica višeslojnih portretnih nadgrobnih ploča, na koju bi se u našem slučaju smjelo pomišljati s obzirom na izostanak gornjeg friza na razmeci niše s reljefima pokojnika i natpisnog polja. Takav je friz, naime, u pravilu svojstven raskošnijim višeslojnim stelama, i obratno (SCHOBBER 1923: Abb. 93, 94 i d.; ERTEL - PALÁGYI - REDŐ 1999: Abb. 6-9). Međutim, podjednako je vjerojatna i mogućnost da je Cenijeva stela ispod natpisnog polja imala još jedan član s reljefnim prizorom, jer se na taj način u pravilu, premda ne beziznimno, rekonstruiraju nadgrobni spomenici s lavljim zabatom, dakako na temelju cjelovitih primjera (BRUNŠMID 1908-1909: 163-164, br. 358; SCHOBBER 1923: 39, 41, 91, Abb. 31, 33, 100; FERRI 1933: Fig. 136; MÓCSY 1975; ERTEL - PALÁGYI - REDŐ 1999: Abb. 7/4). U AMZ pohranjene su već spomenute tri

stele s podjednako ukrašenim zabatom. Svaka od njih pripada jednome od podtipova u okviru opće sheme: ona iz Donjih Čeha (si. 6) sadrži nišu s pokojnicima, a moguće i još jedno reljefno polje ispod plohe s natpisom; stela iz Odre imala je veliko natpisno polje odijeljeno od zabata frizom, te donji reljefni pojas trodijelnog nacрта nalik prednoj strani tzv. arhitektonskih sarkofaga (si. 8). Od spomenika Lucija Egnatuleja Florentina (si. 9) sačuvani su necjeloviti zabat, dva razdjelna friza, niša s pokojnikom, te natpisno polje kojemu je Brunšmid pretpostavio cjelovitost, što ne znači da ispod natpisa nije mogao postojati još jedan reljefni član. Opisani spomenici u cjelini daju naslutiti da je Cenijska stela mogla biti monumentalnija no što se na prvi pogled, odnosno na temelju sačuvanog dijela, može sagledati.

Neovisno o veličini i izgledu izgubljenog donjeg dijela, Cenijska stela pripada vrsti tzv. arhitektonskih spomenika koji u sažetome obliku, svedenom praktički na jedan plan, nasljeđuju gradevinu grobnog hrama - edikule (SCHOBER 1923: 195-196; GABELMANN 1977: 227-228; DAUTOVA-RUŠEVLJAN 1983: 36-37; CAMBI 1989: 60-62; DJURIĆ 1991: 104). Ona sadrži i rjeđe videnu reminiscenciju na hramsku gradevinu: po jednu viticu loze koja se izvija dužinom bočnih strana (usp. GABELMANN 1972: 97, Abb. 22). Gotovo istoyjetno ukrašen je nadgrobni spomenik veterana iz Murse, a slično dvije stele iz okolice Sopijana (BRUNŠMID 1908-1909: 167-168, br. 362; SCHOBER 1923: 175; BURGER 1991: Taf. 22/80, 26/27).

Posredne tipološke korijene panonskih arhitektonskih stela treba tražiti u sjevernoitalskim klesarskim radionicama koje su utjecale na proizvodnju istovrsnih spomenika ponajprije u Noriku, a potom i u udaljenijim sjevernim provincijama. Do kraja svoje proizvodnje u drugoj polovici 3. st. noričko-panonske stele zadržale su temeljni sjevernoitalski arhitektonski oblik, obogaćujući ga vlastitim inačicama i razvijajući u kasnijem razdoblju izrazitu sklonost prema monumentalnosti i kićenosti (SCHOBER 1923: 194-199, 224; GABELMANN 1972: 78, 128; GABELMANN 1977: 238; DJURIĆ 1991: 167).

Cenijska je stela od bijelog mramora, dakle grade koju Panonija ne posjeduje u izvornom obliku; većina je panonskih mramornih spomenika stoga isklesana od mramora ubranog u noričkim, pretežito pohorskim kamenolomima (DJURIĆ 1997: 79-80). Stela o kojoj raspravljamo je, prema mišljenju navedenog autora, načinjena upravo od pohorskog mramora. Saznanja o provenijenciji pojedinih vrsta spomenika u sklopu noričko-panonske proizvodnje i trgovine mramornim izradevinama u novije su vrijeme znatno uznapredovala, ali i nadalje nisu ni sigurna ni konačna. U svome doktorskom radu Bojan Djurić iznosi razmišljanja i spoznaje koje smatram ključnima za razumijevanje nastanka Cenijske stele; mjestimična proturječnost spomenutih razmišljanja bez sumnje je posljedica nedovoljne i neujednačene istraženosti, a pogotovo nezadovoljavajuće razine objavljenosti opsežne i raznovrsne grade. U okviru svoje teze Djurić je došao do spoznaje da su u sklopu općeg razvoja proizvodnje i trgovine mramornim izradevinama noričke radionice najčešće izradivale poluproizvode koje su na mjestu uporabe dovršavali majstori zaposleni u filijalnim ispostavama u pravom smislu, ili pak u domaćim radionicama koje su na neki način bile povezane s matičnim središtima. Pretpostavljajući, dakle, da su panonske radionice u pravilu dovršavale noričke poluproizvode, ipak otvorenom ostavlja mogućnost da su pojedini spomenici, među njima i raskošne stele, na mjesto uporabe pristizale dovršene (DJURIĆ 1991: 46). Moguću nevjericu u djelotvornost naručivanja portreta pokojnika u razmjerno udaljenom kraju i na nevideno ublažavaju mnogi primjeri koji otkrivaju nepodudarnost između epitafa i prizora na pojedinom nadgrobnom spomeniku (SCHOBER 1923: 183). Osim toga, narav nadgrobnih spomenika ne dopušta mogućnost namjenskog portretiranja u pravom smislu, dok prizori s većim brojem pokojnika, među njima i djece eija je rana smrt zabilježena na epitafu, ostavlja nedoumicu o vremenu i okolnostima umiranja prikazanih ljudi. Kakogod bilo, njihovi su likovi morali biti izradivani naknadno, vjerojatno prema nekakvim predloscima, a možda tek prema sjećanju ili posve sumarnom opisu. U prilog posljednoj

mogućnosti govori praktično posvemašnji nedostatak pravih portretnih osobina u većine takvih spomenika, uključujući i Cenijevu stelu. Prema tome, nema nepremostivih praktičnih prepreka izradi nadgrobne stele u kraju udaljenom od mjesta uporabe.

Vratimo se Djurićevim razmišljanjima, odnosno pojedinostima neposredno primjenjivim na temu ove rasprave, nastojeći pomiriti spomenute proturječnosti. Ptuj je, smatra taj autor, od 1. do 3. st. bio središtem panonske trgovine stelama. S obzirom da je s druge strane u Noriku sveukupno izrazito malo te vrste nadgrobnih spomenika u usporedbi s njihovim obiljem u Panoniji, on dopušta mogućnost da su se i stele dovršavale u panonskim radionicama. Drugim riječima, ostavlja otvorenima dva puta pristizanja raskošnih mramorih stela u Panoniju i Meziju: kao dovršeni spomenici ptujskih ili drugih noričkih radionica, ili pak kao tek tipski oblikovane poluizradevine koje će svoj ukrasni sadržaj i konačni oblik zadobiti u ispostavnim ili na drugi način o matičnom središtu ovisnim domaćim radionicama; njihovo noričko tipološko podrijetlo pritom ostaje neupitnim (1991: 101, 168, 199; 1992: 218-219; 1997: 79). Navedene spoznaje, premda temeljene na uznapređovalim metodama i tehnologijama, naposljetku su ipak svojevrsna potvrda pretpostavke o provincijskim radionicama mramornih izradevina, do koje su nekada autori dolazili mahom na temelju tipoloških odlika spomenika (SCHOBER 1923: 183-232; GABELMANN 1972; DAUTOVA-RUŠEVLJAN 1983: 9). Zanimljivo je da je svojevremeno jedna markantna grupa zapadnopanonskih nadgrobnih stela s lavljim zabatima isključivo na tipoloskim temeljima pripisana radionicama Petovija ili Flavije Solve (MÓCSY 1975: 166). Pitanje je kako u sklopu navedenih pretpostavki sagledati ulogu siscijske proizvodnje, podjednako važne za razumijevanje nastanka Cenijeve stele.

Zajedno sa Savarijom, Mursom i Cibalama, Siscija se ubraja među one panonske gradove u kojima je skulptorska i epigrafska kamena grada zastupljena s 40-50% uvezenog noričkog mramora u odnosu na druge vrste kamena (DJURIC 1991: 36). U usporedbi sa 10-20 % noričkog uvoza u Skarbanciji, Karnunumu, Vindoboni i Sopianama, Siscija je očito bila zahvalno uvozno tržište. Navedeni bi se podatak mogao shvatiti kao argument u prilog pretpostavci da je i Cenijeva stela bila načinjena u nekoj od noričkih radionica. S druge strane, usprkos nedostatku stvarnih dokaza o kamenoklesarskoj djelatnosti u Sisciji, ne može biti dvojbe o izradi kamenih spomenika u tome gradu. Stoga se prihvatljivom čini i mogućnost da je Cenijeva stela u Sisciju dospjela kao poluizradevina s temeljnim tipskim odlikama - lavljim zabatom i zonskim rasporedom prizora i natpisa. Međutim, dva već spomenuta primjerka sa šireg siscijskog područja slična Cenijevoj steli ali nešto starije od nje (2. St.), a izradena od vapnenca, nalazu dodatni oprez u donošenju zaključaka o podrijetlu takvih spomenika. Prva je stela iz Donjih Čeha, a drugoj, onoj Lucija Egnatuleja Florentina, kao mjesto podrijetla spominju se Siscija ili Andautonija, premda nema podataka koji bi govorili u prilog bilo kojemu od ta dva grada (BRUNSMID 1908-1909: 163-164, br. 358; SCHOBER 1923: 105, n. 231; HOFFILLER - SARIA 1938: 216, n. 481). Stoga nije isključeno da je najraniji primjerak u spominjanoj skupini - mramorna stela iz Odre, datirana potkraj 1. St., bila uvezena, da bi potom poslužila kao obrazac i podstrek siscijskim klesarima da se okusaju prvo u vapnencu, a poslije možda i u mramoru (Cenijeva stela). Razumljivo, ovako je zacrtana rekonstrukcija nedovoljno utemeljena već i stoga što širim siscijskim prostorom nazivam okolicu Zagreba, odnosno dva nalazista u njegovoj neposrednoj blizini - Odru i Donje Cehe, premda je jasno da ona pripadaju ageru Andautonije. Pretpostavljam, međutim, da je samo veliko središte poput Siscije moglo odnjegovati kamenoklesarsku proizvodnju koja bi uključivala izradu ili doradu mramornih spomenika. Premda se iz svega čini razvidnim da je barem djelomično siscijsko podrijetlo Cenijeve stele prilično vjerojatno, ipak treba ostaviti otvorenim, s obzirom na stele iz Odre i Donjih Čeha, i pitanje uloge andautonijske proizvodnje nadgrobnih spomenika. Spomenula sam malo prije da nema sigurnih podataka o mjesru nalaza Florentinove stele iz AMZ. Analiza kamena nije načinjena, ali je on

naizgled podudaran kamenu od kojeg je isklesana stela iz Donjih Čeha. Taj pak vapnenac prema analizi stručnjaka iz Prirodoslovnog muzeja u Zagrebu dr. Marte Crnjaković i Drage Bukovca potječe iz kamenoloma na zagrebačkoj Medvednici. Nema dvojbe da bi petrografske analize u znatnoj mjeri omogućile razumijevanje podrijetla ne samo pojedinih spomenika nego i kamenoklesarske proizvodnje širih područja. Međutim, sve dok pitanje kamenoklesarskih radionica na prostoru hrvatskog dijela Gornje Panonije bude gotovo potpuno neistraženo kao što je sada, ni o podrijetlu pojedinih spomenika neće biti moguće utemeljenije raspravljati.

Pokušavajući iznaći srodne primjerke steli o kojoj raspravljam, želim prije svega naglasiti da sam imala uvid isključivo u objavljenu gradu s noričko-panonskog prostora. Jednako tako, svjesna sam da tipološke osobine same za sebe ne mogu izdržati težinu određivanja radioničkog podrijetla, osobito ne u svjetlu novih saznanja o putovima proizvodnje i trgovine mramorom u Noriku i Panoniji (usp. DJURIĆ 1992: 218-219). Usprkos tome, smatram korisnim osvrnuti se na međusobnu usporedbu četiriju srodnih spomenika iz AMZ, a potom i na izabrane analogne primjerke iz drugih krajeva, ne bi li se u zamijećenim sličnostima ipak prepoznali argumenti u prilog ili pak protiv panonske, odnosno siscijske provenijencije Cenijske stele.

S obzirom na nepotpunu ušćuvanost većine stela u obzir dolaze usporedbe pojedinih tipološki osjetljivih dijelova, ponajprije zabata. Premda su arhitektonske stele sjevernoitalskih radionica utjecale na nastanak odgovarajućeg oblika nadgrobničkih spomenika u Noriku i Panoniji, iz dostupne mi spomeničke evidencije proistječe da je lavlje-ovnujska grupa u zabatnoj shemi ostvarenje noričkih radionica, prihvaćeno široko ponajprije u Panoniji, a potom i Meziji i Daciji (SCHÖBER 1923: 213; MIRKOVIĆ - DUŠANIĆ 1976: 142, br. 129; DAUTOVA-RUŠEVLJAN 1983: 49). Nadgrobni spomenicima sjeverne Italije svojstveni su lavovi drukčijeg izgleda i rasporeda, pa čak i kad je riječ o motivu lava koji polaze šapu na glavu ovna (FERRI 1931: 127, Fig. 69; GABELMANN 1972: 80-104, Typentafel: Bild42).

Na dvjema stelama iz Hrvatske (Donji Čehi, Odra) lavlja su tijela sačuvana u cijelosti; oba su lavlja para predstavljena snažno i živahno, ali se međusobno razlikuju utoliko što zvijeri na steli iz Odra imaju uzdignutije glave, odnosno vodoravniji položaj. Na sve su četiri stele sačuvane ovnujske glave: na dvjema su okrenute prema unutra (Odra, Cenijska stela), a na dvjema (Donji Čehi, Florentinova stela) prema van. Na prvi pogled znakovito, ali vjerojatno ipak tek slučajno, prva su dva primjerka mramorna, a druga su dva načinjena od vapnenca. Najranije datirana stela, ona iz Odra (kraj 1. St.), pokazuje među našim primjercima neponovljenu shemu s ovnujskim glavama naturalistički isplazanih jezika. Jedini poznat mi analogni primjerak, datiran na prijelaz 1. st. u 2. St., potječe iz okolice Savarije u Gornjoj Panoniji (KRÜGER 1974: 41, Taf. 10/26). Podudarnost je zavodljiva, ali nedovoljna za naganje o radioničkom podrijetlu, pogotovu stoga jer nije sačuvana cjelina savarijskog spomenika i jer ne možemo znati koliko se sličnih primjeraka moguće krije među gradom koja je ili neobjavljena ili je pak predstavljena oskudnim tekstom i nedovoljno jasnom slikom. Inače, treba napomenuti da ne postoji jedinstvena shema prikazivanja ovnujskih glava na stelama Norika i Panonije u cjelini; ponekad su okrenute prema vani, drugi put prema unutra, a na pojedinim primjercima nisu ni prikazane.

Glava Meduze zacijelo je jedan od najučestalijih motiva na zabatima noričko-panonskih stela, prisutniji negoli naprimjer u Dalmaciji ili Germaniji (SCHÖBER 1923: 200; FERRI 1933: 284-287). Međutim, u Noriku i Panoniji Meduzina je glava najčešće prikazana sama ili pak okružena sa strana dvjema pticama. Motiv gorgonejona uokviren dvama akantovim listovima udomaćen je u Karnuntumu i Brigecciju, i to u 2. i 3. St., nakon što je istisnuo prvobitno omiljeni središnji zabatni ukras - rozetu (SCHÖBER 1923: 77-78, 164, br. 167, 221; KRÜGER 1970: Taf. 36/235, 37/239-241, 70/340; KRÜGER 1972: Taf. 5/393 i d.; DAUTOVA-RUŠEVLJAN 1983: 46). Ipak treba primijetiti da tako ukraseni zabati stela u dva spomenuta grada ne pokazuju jedinstveni obrazac koji

se dosljedno ponavlja na stelama iz Hrvatske. Inače, kasnija pojava gorgonejona uokvirenog akantom bila bi u skladu s prikazima na našim stelama: na najranijem primjerku iz Odre pojavljuju se uz Meduzinu glavu orlovi, a na preostale tri stele, datirane kasnije, akantovi listovi. Još je jedna moguće provenijencijski znakovita pojedinost na stelama iz Hrvatske: čini se da na oba mramorna primjerkna Meduza na glavi uz krilca ima i suprotstavljene zmijske glave nalik rogovima, što je zaostatak njene arhajske ikonografije koji se pojavljuje i na drugim noričko-panonskim spomenicima, ali ne kao pravilo. Međutim, za stelu iz Odre ne može se sa sigurnošću ustvrditi je li riječ o zmijolikim rogovima ili tek uvojcima kose.

Školjka kao pozadina likova pokojnika jedan je od ukrasnih elemenata koji se zajedno s arhitektonskim tipom stele iz sjeverne Italije proširio u susjedne sjevernije provincije, osobito u Porajnje. Zanimljivo je i pomalo neobično da je taj motiv svoju pravu primjenu na grobnim spomenicima dosegao upravo u sjevernim provincijama, dok je južnije od Alpa u takvom kontekstu znatno rjeđi (FERRI 1933: Fig. 115; GABELMANN 1972: 91-99; KLEINER 1992: Figs. 164, 166, 276). Na noričko-panonskim grobnim stelama školjkasta niša nije rijetka pojava, ali ni upadljivo česta. Pojavljuje se u različitim shemama od realističkih do geometrijski stiliziranih, s time da su ove druge uobičajenije. Znakovito je da je na dvjema stelama iz Hrvatske, Florentinovoj, a još izrazitije Cenijevoj, školjka prikazana osobito vjerno i dopadljivo kao vrsta *pecten*, što je inače izvorni italski oblik koji se susreće i u Noriku, osobito u Šempetru i Celju, a manje u Ptuju (HOFFILLER - SARIA 1938: 24, br. 48; GABELMANN 1972: 87, Abb. 8, 9; KLEMENC - KOLSEK - PETRU 1972: 67, inv. 471, 537, T. 56/55; JEVREMOV 1988: 70, br. 47). S obzirom da je po svemu sudeći taj motiv u Panoniji rjeđi, vrijedno je istaknuti osobito dopadljiv, barokno stiliziran primjerak na steli izloženoj u lapidariju muzeja u Százhalombatti južno od Budimpeste (rimska Matrica u Donjoj Panoniji).

Nema dvojbe da u "grobnoj portretistici" manju ulogu ima predočavanje stvarnih fizičkih osobina, a kudikamo veću modni i umjetnički pravci vremena. Pokojnici tako oponašaju članove carskih obitelji ne samo u načinu češljanja i nošenja brade već nerijetko i u izrazu lica, koje klesari dodatno prilagodavaju prevladavajućem raspoloženju vremena. Istovremeno nabori odjeće ogrubljuju i stvrdnjavaju se, pomalo zbog nemara za detalje, a djelomice vjerojatno i kao posljedica opadajućih klesarskih sposobnosti. U sklopu tako naznačenih općih prilika ipak se otvaraju mogućnosti za usporedbu spomenika koji pokazuju naglašene međusobne sličnosti. Stoga kao izrazitu usporedbu za način prikazivanja ljudskih likova na Cenijevoj steli navodim jedan nadgrobnni spomenik iz Celja. Sličnost je tolika da tri ljudska lika na pozadini ne osobito realistično izvedene školjkaste niše djeluju poput najbližih srodnika pokojnika na Cenijevoj steli: na celjskome smo spomeniku suočeni s istim onim pogledima koji ukočeno blude iznad očista promatrača, a izrazi odišu hladnom, odsutnom i pomalo samozadovoljnom uzvišenošću; podjednake su frizure i ženske kape, istovjetni nabori odjeće nalik žljebovima, a u natpisu se dvoglas *ae* dosljedno zamjenjuje samoglasnikome (HOFFILLER-SARIA 1938: 26, br. 53). Još dvije stele, kod kojih sufizionomije i odjeća prikazani veoma slično onima na Cenijevoj steli, potjecu iz celjskog kruga, odnosno iz Celja i Šempetra (SCHÖBER 1923: 83, br. 182; KLEMENC - KOLSEK - PETRU 1972: 55, inv. 238). Teško je procijeniti i nezahvalno nagadati je li u opisanim primjerima na djelu samo razdoblje ili i radionički krug, ali je to zanimljivije videnje opisanih fizionomija kao kombinacije uvezenih modela, stvarnog izgleda temeljenog na fizionomijskim osobinama domaćih ljudi keltskog podrijetla, ukusa publike, te mogućnosti majstora (FERRI 1933: 123-125).

Vrednovane zajedno, usporedbu pojedinih motiva na četiri stele iz Hrvatske i srodnim noričko-panonskim primjercima nažalost ne pružaju sigurnijih dokaza za prepoznavanje odlika siscijanske klesarske radionice, odnosno neke druge radionice iz koje bi opisani spomenici bili uvezeni na mjesto uporabe. Jedini argument u prilog siscijanske podrijetlu Cenijeve stele ostaje taj da su najvjerojatnije upravo siscijanski klesari bili oni koji su u vapnencu izradivali istovrsne stele razmjerno

visokog umjetničkog dometa. Lako je moguće da je na popularnost tog oblika na siscijskome području utjecala stela iz Odre, koja je onamo uistinu mogla biti uvezena iz neke od noričkih radionica. Jesu li se, osim temeljnog zabatnog uzorka, ostali ukrasni elementi birali nasumce ili prema shemama omiljenim u svoje vrijeme u siscijskom klesarskom krugu, pitanje je na koje se ne može ni približno odgovoriti na temelju premalog uzorka. Imajući na umu pretpostavku da su domaće radionice zadržale neku vrstu ovisnosti o središtima iz kojih su dospijevali prvi spomenici i uzorci motiva (DJURIĆ 1991: 168), uprimjeru Siscije sklonija sam pomišljanju na Celeju negoli Petovij. Dva su razloga takvoj pretpostavci: izrazito srodni spomenici sa celjskog područja, te rijeke Savinja i Sava kao prikladan prirodni put od Celeje ka Sisciji; Petovij je naprotiv sa Siscijom znatno slabije povezan. Konačno, takav put prispjeća mramornih spomenika na područje Andautonije, a moguće i Siscije, u obzir uzima i Djurić usprkos tome što Petovij smatra glavnim ishodištem proizvodnje i trgovine mramornim izradevinama između Norika i Panonije (1997: 80). Važan doprinos razjašnjavanju ovog pitanja vjerojatno bi pružila usporedba stele iz Odre s krugom ranije celejske nadgrobne plastike, ali to izlazi iz okvira ove rasprave.

Da zaključim: Cenijeva je stela vjerojatno bila isklesana, ili barem dovršena u Sisciji, dok se ishodište utjecaja na temelju kojih je oblikovana naslućuje u noričkim kamenoklesarskim radionicama kruga Celeja — Šempeter.

EPIGRAFIČKA, PALEOGRAFIČKA I ONOMASTIČKA ANALIZA NATPISA

Epitaf Cenijeve stele prouzročio je znatne nedoumice istraživačima u prvoj polovici 19. St., ponajprije autoru prve objave Katančiću (1826: 440) koji ga je, napominjući da je riječ o ispisima načinjenima prema izvješću mjesnog župnika, donio ovako:

DOMV . ETERNAE E PERPE
 TVE . SECURITATI GENIVS
 - - ANVS. V. E. V. F. FISTIBE
 - - - - QV. AN. XXX
 - - - NIE VRSE. QV. AN
 NEQV. AN. IIII
 N

Ime postavljača stele u drugome retku pročitano je kao *Genius*, dok je najproblematičniji treći red teksta; pozornost osobito privlači posljednja, nerazumljiva riječ *fistibe*, nastala tako što autor nije poznavao primijenjenu grafiju slova / s barokno zavijenom donjom crtom, pa je kraticu *Fl(avius)* zamijenio slovnim sklopom / .? i priključio je početku imena *Tibe-*. Čitanje spornoga retka djelomice otkriva u drugome svesku svog djela, gdje Genija navodi kao veterana legije (!), ali ne kaze koje legije. Objašnjenje "*Genius, veteran. Leg. V.F.F.*" ostaje stoga nerazjašnjenim (KATANČIĆ 1827: 567).

Tkalčić je (1866, Dodatak), spominjući različite autore: Blaškovića, Katančića, Krčelića, Mikoczyja, ali ne otkrivajući točno svoj izvor, natpis donio ovako:

DOMV. ETERNE. ET PERPE
 TVE. SECVRITATI. GENIVS
 ANVS. V. E. V. FIS. TIBE
 QV. AN. XXX
 VIE. VRSE. QV. AN.
 N. E AN. **nil.**
 N.

Budući da se nije posebno osvrtao na natpis, nije poznato kako ga je protumačio, osim što je očito da i on čita ime *Genius*. Tkalčić uredno ispisuje spojnice *TE* i *ATu* prvoj rečenici natpisa, ali i izmišlja jedan nezgrapčan, a usto i nepostojeći slovni spoj na početku drugoga retka: *TVE*. I on donosi/w umjesto *FL*, s torn razlikom što ipak *fistibe* razdvaja na *fis.* i *tibe*. Tkalčićevo je čitanje ponovljeno i u novijoj literaturi (VUKOVIĆ 1994: 85, br. 73), usprkos tome što se 1873. godine pojavila mjerodavnija objava u CIL-u, gdje je navedena pogreška ispravljena. Natpisom iz CIL-a nitko se naknadno nije pozabavio.

Natpis sa Cenijske stele u CIL-u (III 3985) zabilježen je ovako:

3985 Sisciae KAT. *In Sisek 1787 gefunden durch Hauptmann Natterhirm, bei Gelegenheit des Striucniser Dammbaues, eingemauert in Iaszenovacs im Aerariahchulgebätide* WIENER JAHRB., **SABLJAR.**

corona p̄tona corona
 ufr uir fruina
 puer puer
 DOMV • E-ER.I* • T • PERPE
 <VE • SECVRITATI • GENIVS
 ~^ ANVS. y-E V'P- FL • TIBE
 5 | 8 - V • AN • XXX
 NIE-VRSE-Cfcy-AN
 INE'QJV-AN'IIII
 ~^ N

Katancsich ms. et geogr. 1, 440 ex schedis parochi loci; Steinbüchse in scbedis mus. Vindob. melius quam *Wiener Jahrb. A. B.* 55 (1831) p. 32; Sabljari misit Institute) Romano.

1 ETR*E Steinb., ETERNAE Kat. — TE Steinb. Kat. ms., E Kat. ed. Sablj. — 2 TVE Kat. ed. (non ms.), .. E Steinb. — CENIVS Steinb. — 3 VF-FL-TIBE Sabljari, V-F-FISTIBE Kat., VEP||TIBE Steinb. — 5 sq. om. Steinb. — 5 v nra. Sabljari. — 0 NE om. Sabljari.

III

Slika 10.

Zadnja riječ⁶ u drugome retku glasi *Genius*. Pregled kazala na kraju odnosno volumena otkriva da je kratica *VE* u trećem retku razriješana kao *vir egregius*, a ime na kraju istog retka kao *Fl(avia) Tiberind*. Drugi pokušaji nadopunjavanja natpisa nisu naSinjeni, niti je u kazalu u okviru rubrike *Notabilia varia* izlučena sintagma *domus aeterna*, kako je to učinjeno za neke druge natpise.

Predložila bih sljedeće čitanje natpisa i njegovu nadopunu:

Domu (!) (a)etern(a)e etperpe-
[t] u(a)e securitati. C(a)enius
[—]ianus, v(ir) e(gregius), v(ivus)f(ecit) Fl(avio) Tibe-
[rian]i[co?] q(ui) v(ixit) an(nos) XXX,
5[—]ni(a)e Urs(a)e, q(uae) v(ixit) an(nos)
[—]ne q(uae) v(ixit) an(nos) IIII,
[—] q(uae) y(ixit) an(nos)

Slikall.

Vječnome domu i trajnoj sigurnosti. Cenije ...?, izvrstan muž (vitez), za života podigao (spomenik) Flaviju Tiberijaniku (?), koji je živio trideset (ili više) godina, ...Ursi, koja je živjela ... godina,...?, koja je živjela četiri godine,..., koja je živjela ...godina ...

Natpis je isklesan vrsnom kvadratnom kapitalom, bez natruha aktuarnog pisma ili rustičnih elemenata. Riječi i slova u kraticama odvojene su trokutastim udubljenjima; rabe se spojnice *et*, *ei* i *ne*, a dvoglas *ae* dosljedno se piše kao *e*. Koristene su i uobičajene kratice *anfnos*, *nis*), *v(ivus)* *f(ecit)*, *q(ui, ae)* *v(ixit)*. Jedino je pogrešno napisan riječ *domus* (*domu* umjesto *domui*); to, međutim, nije posljedica nekog velikog neznanja sastavljača, jer su riječi s nepravilnim sklonidbenim zakonitostima u pravilu, i ne samo u okviru antičke pismenosti, problematične i za ljude vičnije peru. Istovjetna se pogreška znala potkrasti i najavnim natpisima (CIL III: 231). Visina slova varira od 4 cm do 5,5 cm, a zbog njihova različitog međusobnog razmaka svi redovi ne sadrže jednak broj znakova. Te razlike, međutim, nisu drastične, pa je kompozicija natpisa u prvih pet redaka, ispisanih do ruba neovisno o prekidanju riječi, uglavnom skladna. Krivudanje i smanjivanje slova očituje se na rubu petog reda, dajući naslutiti da je na tome mjestu klesar postao svjestan činjenice da neće biti u stanju cjelokupni tekst smjestiti na raspoloživu površinu.

Osvmimo se prije svega na pojedine nelogičnosti čitanja predložena u CIL-u, proistekle bez dvojbe isključivo iz nedostatne pažnje poklonjene ovome spomeniku. Nije jasno što je nagnalo priređivača da na prvo mjesto među pokojnicima stavi žensku osobu, navodnu Flaviju Tiberinu, s obzirom da je u normalnom redosljedu otac obitelji u pravilu na prvome mjestu (CAGNAT 1914: 292). Premda se zadani raspored ne poštuje bezuvjetno, stavljanje imena žene ispred imena njena muža zahtijevalo bi poseban razlog, naprimjer redosljed umiranja; takav se povod naslućuje u navođenju imena četvorogodišnje djevojčice ispred onoga njene starije sestre, kojoj dob na natpisu nije sačuvana. Međutim, da je prva osoba spomenuta na Cenijevoj steli uistinu odrasla žena, Flavija Tiberina, njen bi suprug bio spomenut tek na kraju natpisa. Kao prvo, takvo bi razrješenje bilo u neskladu s općim tonom natpisa, a osim toga prekratko ime pokojnice ostavljalo bi prazan prostor na početku četvrtog retka. Vjerujem, dakle, da je u trećem redu natpisa navedeno ime oca obitelji, čiji bih kognomen najradije razriješila kao Tiberijanik (*Tiberianicus*) stoga sto imena koja prema početnim slovima dolaze u obzir (*Tiberius*, *Tiberinus*, *Tiberianus*, *Tiberillus*) isto tako ostavljaju višak slobodnog prostora u četvrtome retku natpisa. Istina je da svi redovi nisu sadržavali jednak broj slova, ali razlike nipošto nisu bile znatne, što znači da je u četvrtome retku do sačuvanog slova *q* bilo mjesta za sedam do osam znakova. Prema tome, riječ *Tiberianico* sa svojih se sedam preostalih slova (*-rianico*) skladno umeće i u dužinu četvrtog retka, i u njegov sadržaj. Naprotiv, prije spomenute inačice srodnog imena ostavljale bi od dva do četiri ili pet praznih mjesta u prvoj polovici četvrtog retka.

U Panoniji je inače zabilježen još samo jedan Tiberijanik, vojnik viteškog staleža iz Vin-dobone u Gornjoj Panoniji (CIL III 4558). Ni u drugim se provincijama ne susreće taj kognomen, stvoren na temelju prenomena Tiberije, vjerojatnije prema nekome pretku u obitelji, negoli prema istoimenom cam (usp. KAJANTO 1965: 41). Podrijetlo tog imena, zabilježenog prema mojemu znanju jedino u Panoniji, ostaje nedokučeno s obzirom na podatak da su imena s početkom *-icus*, *ica*, koja u pravilu nastaju od kognomina, a ne od prenomina kao u našem slučaju, česća u Africi negolidrugdje, itoukasnijim razdobljima (KAJANTO 1965: 111-112). Datacijskise, kaostocemo vidjeti u odgovarajućem poglavlju, naš natpis uklapa u takav okvir. Nomen *Flavius* daje naslutiti da je Tiberijanik potomak panonskog peregrina kojemu je građansko pravo podijelio jedan od careva prve dinastije Flavijevaca. Ništa neobično za Sisciju, flavijevsku koloniju, gdje je spomenuti nomen poznat na većem broju natpisa. Zanimljivo je da, za razliku od podjednake prosirenosti kasnoantičkih Flavijevaca po čitavom Carstvu, flavijevskih gentilicija iz razdoblja principata ima u Panoniji više negoli u bilo kojoj drugoj provinciji. (MOCSY 1959:25,147-148, 262; ALFOLDY 1969: 38-39, 205; ZANINOVIC 1981; MOCSY i sur. 1983: 127; CALABI LIMENTANI 1991: 154). Za našu je temu važan i podatak da su Flavijevci sirom provincija Carstva mahom domaci ljudi, a rjede Italici (ALFOLDY 1965: 110, 156). Tiberijanikov flavijevski nomen naznaen je u

kratici, kako je ponekad uobičajeno u privatnim natpisima, pa i onima javne naravi u kasnijem razdoblju, s obzirom na udomaćenost tog oblika. Za razliku od carskih gentilnih imena, necarska se nomina u pravilu ispisuju cjelovito, upravo onako kako je *Caenius* dao uklesati svoje prezime. Dok carska gentilna imena upućuju na vrijeme dodjeljivanja građanskih prava, ona necarska često otkrivaju podrijetlo (CAGNAT 1914: 51-52; MÓCSY 1959: 143-144). Spomenutu ću mogućnost pokušati primijeniti i na Cenijevo ime, ali prije svega valja obrazložiti čitanje tog imena umjesto u CIL-u predloženog oblika *Genius*. U rimskoj nomenklaturi Genije se pojavljuje kao nomen, pisan u obliku *Gennius* (KAJANTO 1965: 147; MÓCSY isur. 1983: 135). Posvemusesudećipriredivač, suočen birati između dva pogrešno napisana prezimena: *Cenius* umjesto *Caenius* ili pak *Genius* umjesto *Gennius*, odlučio za pretpostavljeno manju pogrešku. Da je, međutim, obratio pozornost na dosljedno pisanje dvoglasnika *ae* kao *e*, zasigurno bi prepoznao nomen Cenije. Osim toga, u naznačenom receničnom sklopu, a s obzirom na dataciju u carsko razdoblje, nema mjesta označavanju zvučnog glasa *g* slovom *c*. Naposljetku, natpis je posve jasan i uredan, tako da je do zabune teško moglo doći krivim čitanjem nespretno uklesanih slova.

Za razliku od carskih gentilicija, ona necarska tek posredno i u manjoj mjeri otkrivaju vrijeme stjecanja građanskih prava. Naime, necarska su gentilna imena česta u rano romaniziranim krajevima gdje prethode carskim prezimenima, a osim toga u kasnom principatu u pojedinim krajevima raste broj doseljenika s necarskim gentilicijima. Jednako tako, nema sumnje da istodobno u određenim krajevima žive i potomci rano naseljenih Italika, najčešće kao oslobodenci i poslovni zastupnici italjskih trgovačkih i poduzetničkih obitelji (MÓCSY 1959: 97, 135; ALFÖLDY 1965: 22, 179-180; WILKES 1969: 300). Ako, dakle, ne otkrivaju vrijeme stjecanja građanskog prava, necarska su gentilna imena znakovitija u pitanju podrijetla, premda i ono često ostaje nerazjašnjeno. Naime, zahvaljujući pokretljivosti poslovnih ljudi, rimska su prezimena bez obzira na ishodište bila proširena po cijelome Carstvu. Stoga je za prepoznavanje podrijetla nužno poznavanje i nomina i kognomena pojedine osobe. Među necarskim se prezimenima, koja su kao i carska raširena posvuda, podrijetlo najlakše iznalazi onima koja se rjeđe pojavljuju i ograničena su na uže područje; upravo je takav primjer *Caenius* (MÓCSY 1959: 112; ALFÖLDY 1965: 82, passim; ALFÖLDY 1969: 17; WILKES 1969:313).

Što, dakle, govori sam za sebe Cenijev nomen, lišen nažalost kognomena? Mócsy (1959: 152, 259) navodi sjevernoitalsko podrijetlo te obitelji, s time da domicil dvojici Cenija iz Sopijana (2. st.) naslućuje u Savariji. Alföldy (1969: 68) primjećuje da se Ceniji susreću u Italiji i keltskim područjima, dakle sjevernoj Italiji, Hispaniji, Galiji, Britaniji, Reciji, Noriku i Panoniji. CIL III bilježi četvoro Cenija: dva brata iz Sopijana (10288), jednog vojnika iz Donje Mezije (6178), te jednu zensku osobu iz Salone (8980). Mócsy pak navodi, ne donoseći međutim brojeve iz CIL-a, po jednog Cenija iz Narbonske Galije, te po dva iz Dalmacije i Panonije (MÓCSY i sur. 1983: 58). Naposljetku, Alföldy (1969: 68) spominje jednog Cenija iz Bigeste, upućujući na raspravu u kojoj je Karl Patsch davno prije svih netom spomenutih autora donio najiscrpnije podatke o podrijetlu Cenijevaca (PATSCHE 1908: 113-114). Obradujući djelatnice sačuvan nadgrobnni natpis Kvintova sina Cenija iz Velauna, konjanika Trece kohorte Alpinaca, pronaden u Hardomilju kod Ljubuškoga, Patsch podsjeća na Plinijeve podatke iz kojih se razaznaje da se u sjevernoj Italiji na granici dviju provincija, Alpes maritimae i Alpes Cottiae, omedenih na zapadu Narbonskom Galijom a na istoku sjevernom Italijom, prijasnjom Cisalpinskom Galijom, nalazila planina Caenia mons; prostor južnije od nje nastavala su alpska plemena Velauni. Toliko o Cenijima saznajemo iz dosrupne epigrafičke literature; siscijjski vitez dakako nije uključen, jer se u CIL-u bilježi kao Genije. Ukoliko je siscijjski Cenije, čiji natpis treba datirati u kasni principat, ujedno i prvi predstavnik spomenute obitelji u tome gradu, kudikamo je vjerojatnije da je onamo prispio iz nekog drugog panonskog sredista, ili možda iz Dalmacije, negoli iz sjeverne Italije ili neposrednih susjednih krajeva. Ako

su pak siscijski Ceniji stariji, vjerojatno je da su onamo prispjeli izravno iz sjeverne Italije, odakle potječe i većina civilnih doseljenika u Panoniju, a u Sisciji su zabilježeni već u prvoj polovici 1. st. (MÓCSY 1959: 94; 98). Prije spomenuti natpis iz Hardomilja nagovješćuje jedan od mogućih, a rekla bih i najvjerojatniji, put prispjeca Cenijevaca u Panoniju. Naime, Treća kohorta Alpinaca, u 1. i 2. st. smještena u Dalmaciji, prešla je u 3. st. na prostor Panonije, te se spominje u Sisciji, gdje joj je bio tribunat, i mnogim drugim gradovima širom provincije (CICHORIUS 1900: 239-240; TKALČIĆ 1866: XVI, 316). Kakogod bilo, sigurnih podataka o neposrednom podrijetlu siscijskog viteza nema: mogao je biti ili izravni nasljednik sjevernoitalskih Cenija ili pak potomak njihovih domaćih oslobođenika. Sam gotovo sigurno nije bio oslobođenik, jer se vitez u pravilu morao roditi kao rimski građanin (KUBLER 1907: 294-295; WILKES 1969: 335).

Treće ime zapisano na epitafu ono je Ursino. Prema uobičajenom redosljedu nabiranja, a uz pretpostavku da je prvi spomenut otac obitelji, Ursa bi morala biti njegova supruga. Porvrđuje to i dočetak njena nomena —*nia*, različit od Tiberijanikova: kao zakonita kćerka Ursa bi nosila očevo flavijevsko prezime, a ovako je njezin nomen različit od muževljeva u skladu sa zakonom koji se primjenjivao na građanski brak sklopljen pod redovitim okolnostima (CAGNAT 1914: 67; CALABILIMENTANI 1991: 137). *Ursus/a* spada među imena kojima je teško odrediti podrijetlo. Naime, premda izvorno pripada latinskom onomastikonu, najzastupljenije je u keltskim i ilirskim provincijama: sjevernoj Italiji, ali još i više u Noriku i Dalmaciji, a potom i u Panoniji. Taj je kognomen zajedno sa svojim izvedenicama češći u kasnijim razdobljima, osobito kod domaćeg stanovništva. Pojava je to koja izmiče racionalnom obrazloženju, ali je s druge strane prihvatljiva pretpostavka da je kod nerimskog stanovništva ime *Ursus* prijevod odgovarajućeg domaće riječi za medvjeda (MÓCSY 1959: 117, 194; KAJANTO 1965: 18-19; ALFOLDY 1969: 318; MOCSY i sur. 1983: 321).

Time smo zaokružili onomastičke podatke koje je bilo moguće razabrati na temelju natpisa manjkavog osobito u pogledu imenskih elemenata. Nema dvojbe da je natpis sadržavao i osmi redak s podacima o dobi starije djevojčice, a moguće i nastavak dostojan raskošno zamišljenog i razmjerno vrsno izvedenog spomenika, u kojemu bismo ponajprije očekivali razjašnjenje odnosa (srodnosti?) između Cenija i obitelji za čiji se nadgrobni spomenik tako velikodušno pobrinuo.

MEDUSOBNI ODNOS I DRUŠTVENI POLOŽAJ PRIKAZANIH OSOBA

Budući da je cjelina natpisa nedostupna, predodžbu o društvenom položaju prikazanih osoba moguće je tek djelomice razabrati na temelju raspoloživih podataka sadržanih u riječima i slici.

Prema navodima iz prethodnog poglavlja, Tiberijanikova je supruga mogla biti jednako sjevernoitalska doseljenica, ali i Panonka. Međutim, jedna onomastička pojedinost otvara vrata mogućnosti boljeg razumijevanju ako ne njezina podrijetla, a ono odnosa s postavljacem nadgrobnog spomenika Cenijem. Naime, veoma je vjerojatno da je Tiberijanik imao više od 30 godina, što odaje njegova fizionomija, a posredno i Ursina, čiju zreliju dob izdaju bore na vratu. Uz realnu pretpostavku da je Tiberijanik bio bliže četrdesetima negoli tridesetima, a da je klesar ocijenio da mu znamenka V neće stati u istome redu iza broja XXX, onda je dob od naprimjer 39 (XXXVIII) Tiberijanikovih godina mogla zahtijevati pune četiri znamenke u petome retku prije Ursina nomena. Navedena bi kombinacija ostavila upravo dovoljno mjesta da se Ursin nomen pročita kao *C(a)enia*, a ona sama prepoznata najvjerojatnije kao sestra postavljaca stele. Njezino podrijetlo, međutim, i nadalje podliježe istoj nedoumici kao i ono njezina pretpostavljenog brata.

Raspored petoro ljudi na reljefnom prizoru otkriva da je četvoro pripadnika Tiberijanikove obitelji u prvome planu, dok je Cenije u pozadini. Konačno je saznao i trenutak da se obrazloži nazivanje Cenijevom stelom spomenika kojemu je posvećena ova rasprava. Takav mi se izbor učinio

prikladnim tie samo stoga što se Cenije pobrinuo za izradu spomenika nego i zato što je, premda po svemu sudeći nije i sam mislio biti pokopan s Tiberijanikovom obitelji, dao na reljefu prikazati i sebe kao viteza s počasnim nazivom "izvrasnog muža", dakle u društvenom smislu najmarkantniju osobu. Štoviše, svoje je ime skupa s počasnim nazivom, suprotno dobrim običajima, stavio na prvo mjesto. Kada jedna osoba za života podiže spomenik nekolicini umrlih, svoje ime, bez obzira misli li i sama biti pokopana na tome mjestu ili ne, može staviti na početak ili kraj natpisa. Na prvo se mjesto stavlja onaj koji svoju ulogu želi osobito istaknuti, naprimjer zaslužni i ponosni otac velike obitelji; rjede će to učiniti i srodnik i nesrodnik u ulozi postavljaca spomenika (CAGNAT 1914: 291; SARTORI 1994: 19, 22; TOYNBEE 1966: 75-77). Uvidom u noričko-panonske nadgrobne spomenike stječe se dojam da su posvetitelji koji nisu imali namjeru pokopati se uz pokojnike svoje ime u pravilu stavljali iza imena umrlih, odnosno na sam kraj natpisa. Mogućnosti predocavanja pokojnika i njihova odnosa s posvetiteljima spomenika različite su. Često broj prikazanih osoba odgovara podacima iz epitafa, ah ni obrnut slučaj nije iznimka, pa se nameće pitanje je li spomenik bio kupljen iz gotove zalihe, ili su pak pojedini pokojnici namjerno ili slučajno "zaboravljeni". Posvetitelj je pak u pravilu prikazan onda kada je grob namijenio i sebi samome, a iznimno u drukcijim okolnostima. Treba osim toga imati na umu i podatak da obiteljske stele gotovo beziznimno podizu članovi obitelji ili pak nasljednici (SCHÖBER 1923; HOFFILLER - SARIA 1938; CALABI LIMENTANI 1991: 179). Iz svega se daje zaključiti dvoje: prvo, da se Cenije u ulozi posvetitelja po svoj prilici nasao kao najbliži srodnik; drugo, da zbog zanemarive mogućnosti da je i sam ondje bio pokopan predstavlja iznimku s obzirom na vlastiti prikaz u društvu s pokojnicima. Oeigledno je tako postupio sav ponosan na svoj položaj rimskog viteza steen vec u mladoj dobi, na sto upucuje njegova golobradost u odnosu na Tiberijanikovu bradu i brkove, a s obzirom da imaju podjednake frizure.

Premda epigrafička grada pnkupljena u CIL-u III sa svojih petnaestak viteških natpisa ne govori u prilog velikome broju viteških obitelji u Panoniji, u Sisciji je osim Cenijevoga zabilježena nekolicina takvih natpisa (ZANINOVIC 1981: 205-206; ALFÖLDY 1994: 34). Viteški je stalež inače bio dostupan i doseljenicima i domaćim ljudima ako su bili rođeni kao rimski građani. Međutim, u 3. st. pripadnike starih italskih obitelji u redovima vitezova uvelike istiskuju profesionalci nizeg podrijetla (ALFÖLDY 1965: 75, passim; WILKES 1969: 335). Prema tome, siscijski je vitez Cenije ili ipak bio tek domaći oslobođenik doseljene italske obitelji, ili je pak u svom društvenom položaju odudarao od prosjeka vremena.

Kako se visoko, s obzirom na naslov *vir egregius*, na društvenoj ljestvici mogao popeti Cenije? Za razumijevanje njegova položaja važno je razlikovati nominalni stalež viteza, odmah iza najvišeg senatorskog na rimskoj društvenoj ljestvici, koji se temeljio na imetku od 400 000 sestercija, od djelatnog viteza pred kojim je bio otvoren put postizanja visokih državnih, vojnih i građanskih dužnosti. Za razliku od prvospomenutih, dakle vitezova po bogatstvu, ovi su drugi položaj stjecali nasljedem ili odlukom cara da ih opskrbi konjem o državnom trošku. Nadalje, za razliku od formalnih vitezova, djelatni su se pripadnici staleža službeno nazivali *honorati*, a predstavljali su vitesko plemstvo (*nobilitas*). Najviši stupanj među honoratima mogli su postići *virii eminentissimi*, potom *virii perfectissimi*, i naposljetku *virii egregii*. Navedena hijerarhija naslova u odnosu na postignute službe ozakonjena je za Marka Aurelija i Lucija Vera (161-180). Premda posljednji u redosljedu vitezova, egregiji su nakon obavljenih poslova u gradskim upravnim tijelima i casničkih dužnosti u vojsci mogli postići visoke državne položaje: od upravitelja novčanog poslovanja, opskrbe, poste, flote i drugo, sve do namjesništva u provinciji (KUBLER 1907; CAGNAT 1914: 112-125; WILKES 1969: 318-335; MILLAR 1999: 96-99). Posljednji, a ujedno i najpoznatiji cvat viteski je stalež dozivio za Galijena koji je 261. godine iz upravljanja legijama i provincijama isključio senatore, a učinio ga dostupnim vitezovima s naslovom *perfectissimi*. Zanimljivo je da u

vrijeme uvođenja te prakse politička povijest Panonije bilježi viteza s naslovom *egregius* koji je 267-268. godine upravljao provincijom u ime prezesa, kao *agens vicespraesidis*. To je, međutim, očito bila tek epizoda, jer već 270. godine prezes nosi naslov *virperfectissimus* (DOBO 1968: 100; FITZ 1980: 126-127; KLEINER 1992: 359). Ako je, kao što pretpostavljam, a obrazložiti ću detaljnije u poglavlju o dataciji, Cenije živio i još bio djelatna na početku druge polovice 3. St., mogućnosti napredovanja bile su mu znatne. Do zamjenika prezesa provincije očito nije dospio, jer ga kao takvog povijest nije zabilježila. S obzirom na mladolik izgled na steli, moglo bi se pretpostaviti daje u trenutku njena podizanja bio na početku viteške državne karijere koja započinje nakon odsluženja vojničkog tribunata. Zanimljivo li carske nesmotrenosti kao što je podjeljivanje viteškog staleža djeci, odnosno ekscesne primjere časnika-dječaka, procjenjuje se daje vitez nakon odsluženog tribunata u državnu službu nastupao u svojim kasnim dvadesetim godinama, između 27. i 30. (KUBLER 1907: 295, 304; CAGNAT 1914: 113). Ako je Cenijeva dob na reljefnom prikazu naznačena vjerno, bio je to, čini se, mladi vitez prije u svojim dvadesetim, negoli tridesetim godinama.

Putu u vitešku državnu službu, dakle viteškoj karijeri u pravom smislu, prethodio je časnički položaj u vojsci. Autori se slažu u procjeni da vitezovi-časnici nisu bili vojnici u punom smislu riječi, već polucivilni rukovodeći dužnosnici (CAGNAT 1914: 113; WILKES 1969: 324). U izvjesnim se prilikama vojna služba mogla izbjeći, odnosno zamijeniti poslovima u pravnim, novčanim ili pak kulturnim djelatnostima. Zanimljivo je daje kopča kojom je na desnom ramenu bio prikopčan Cenijev ogrtač po svoj prilici nasljeđe iz razdoblja njegova službovanja u vojsci. Problem uporabe pojedinih oblika fibula previse je složen i, uostalom, nerazriješen u mnogim pojedinostima; na ovome mjestu stoga nije ni prikladno ni potrebno u to pitanje detaljno ulaziti. Treba ipak naglasiti da usprkos dvojbenosti pripisivanja pojedinih oblika kopci vojničkoj odjeci, u sadašnjem trenutku istraživanja prevladava mišljenje da tzv. T-fibule nose upravo vojnici, odnosno časnici (IVČEVIĆ 1998: 57; MIGOTTI 1998: 105-106).

I u nekim drugim pojedinostima odjeće ljudi prikazanih na steli moguće je prepoznati odraze društvenog položaja njihovih nositelja. Poznato je, naime, daje u rimskome svijetu, kao uostalom i u drugim civilizacijama, odjeća u pravilu pokazatelj narodnosti i društvenog položaja, odnosno ovlasti i službi (SEBESTA - BONFANTE 1994: 3-5, 133). Vitez je, naprimjer, u ratu i u svečanim mirnodopskim prigodama nosio kratki ogrtač s našivenim porubom od grimizne trake, nazvan upravo prema torn ukrasu *trabea*; ispod ogrtača nosio je tuniku s uskim porubom (*angusticlavia*) (KUBLER 1907: 286). Ako je ta porubna traka i bila prikazana na Cenijevu ogrtaču, vjerojatnije je daje bila izvedena bojom negoli skulptorski. Ustoje njegov lik na lijevoj strani djelomice zaklonjem Ursinim, pa se ne može razabrati eventualna razlika između kroja ili načina nošenja viteškog ogrtača i onoga koji je nosio Tiberijanik. Cenijev je ogrtač u osnovi pravokutni komad tkanine prikopčan fibulom na desnom ramenu i najvjerojatnije, kao kod Tiberijanika na istoj steli i na mnogim drugim panonskim spomenicima, dvostruko prebačen preko Hjevog ramena; ispod se razabire tunika širokih rukava. Spomenuta su dva odjevna predmeta činili uobičajenu nošnju rimskih gradana na prostorima Ilirika, Norika i Panonije. Ogrtač, općenito poznat *sagum*, izvorno je komad vojničke odjeće galskog podrijetla. Budući da su ga podjednako nosili i civili, oni prvi se na reljefnim prikazima, najčešće grobnim spomenicima, razlikuju samo po vojničkom znakovlju. Klasično rimsko odijevanje tuniku dugih rukava dopušta jedino ženi, dok u kasnijem razdoblju i muškarci nose kosulju dugih širokih rukava, podrijetlo koje se traži u Dalmaciji (SCHOBER 1923: 175-176; CREMOŠNIK 1963: 104-106; WILD 1968: 181-234; SEBESTA-BONFANTE 1994: 133, 148, 231). Iz svega je razvidno da Cenijeva odjeća odražava promijenjenu modu odmaklog Carstva u kojemu

se poslovična etnička uvjetovanost odijevanja pomalo gubi, te se i u samome Rimu odbacuje omalovažavanje dijelova barbarske nošnje, a odjeća državnih dužnosnika posvuda poprma elemente vojničkog stila (WILD 1968: 192, 234).

Navedeno se zapazanje očituje i na Cenijevoj steli, na kojoj su podjednako odjeveni jedan viši državni činovnik mogućeg italskog podrijetla i jedan Panonac, po svojoj prilici vojnik ili vojni dužnosnik. Odakle pretpostavka o Tiberijanikovu zvanju, s obzirom da na steli nije okičen vojničkim znakovljem? Ona se ponajprije temelji na T-fibuli koja se općenito povezuje s vojničkom odjećom. Nadalje, Tiberijanikov dvostruko prebačeni ogrtač otkriva uzduž lijeve ruke ukrasni rub koji djeluje poput trake usporedno nanizanih četvrtastih našivaka, zapravo kruto stiliziranih resa. Poznato je da je vojnički i civilni *sagum* ponekad obrubljen prugom (*virga*), a drugi put resama (WILD 1968: 226). Resama su ukrašeni različiti rimski odjevni predmeti, naprimjer plaševi časnika i careva u sklopu vojničke ikonografije, ogrtači korišteni u religijskom obredu, sagumi na nekim alegorijskim likovima provincija. Taj je ukras poznat i u odjeći drugih civilizacija, ali istraživanja nisu dokučila je li njegova namjena samo ukrasna ili je prozeta i simboličnim značenjem (KLEINER 1992: Figs. 44, 122, 190, 233, 237; SEBESTA - BONFANTE 1994: 190, bilj. 57, 195-196, Fig. 12.4). Zanimljivo je primijetiti da se među inim pojedinostima odjeće na kipu božice Isis-Noreia iz Klagenfurta rese na grudima i donjem rubu haljine tumače kao elementi autohtone nošnje (FERRI 1933: 76-77, Fig. 48-51). Taj je zaključak međutim dvojben, jer je odjeća s resama uobičajeni dio Izidine ikonografije. S obzirom na itekako naglasenu simboličnu ulogu koju u rimskoj odjeći ima srodan element - nasivni porub (*clavus*, *virga*), vjerojatno bi i u resama trebalo prepoznati statusno obilježje. Sagum s resama nose pokojnici na još nekolicini noričkih i panonskih stela; svi su izvedeni podjednako kruto-reljefno, nalikujući prije vezu negoli slobodnim visuljcima tkanine (BRUNSMID 1908-1909: 171-174, br. 369; SCHÖBER 1923: Abb. 104, 125; PICCOTINI 1972: 33, 43, Taf. 29/138, 38/162; ECKHART 1976: 47, Taf. 16/51). Na spomenutim je stelama prikazano ukupno sestero ljudi čije zanimanje otkrivaju epitafi: svi su redom djelatni vojnici s oružjem ili pak veterani sa svitkom. Premda treba naglasiti da ima vojnika koji ne nose takav sagum, kao i civilnih pokojnika koji ga nose, predoeena evidencija ipak daje naslutiti da je Tiberijanik bio vojnik, odnosno veteran. Prema tome, dvojicu je muskaraca prikazanih na Cenijevoj steli osim pretpostavljenih rodbinskih odnosa mogla povezivati i služba u istoj jedinici.

Pretpostavku daje Tiberijanik bio isluženi vojnik temeljem na ikonografiji njegova prikaza, važan element koje je i svitak u lijevoj ruci. Na mnogim panonskim stelama djelatni vojnici nose oružje, a veterani svitak, pretpostavljeni znak dobivanja građanskih prava zajedno s časnim otpustom iz vojske (SCHÖBER 1923: 177). Upravo primjer Tiberijanika, potomka flavijevskih građana, svjedoči da takvo obrazloženje nije i jedino moguće. Uostalom, i sam Schöber donosi primjere nakojima djelatni vojnici nose i oružje i svitke (1923: br. 154, 158, si. 75, 77 i d.). Premda je posebno poglavlje ove rasprave posvećeno simboličnom prizoru, prije svega religijskoj, na ovohie ću mjestu načiniti odmak od teme podnaslova i osvmuti se na simboličko značenje svitka zato što ono sadrži ne samo religijske elemente nego i naznake društvenog položaja. Dakle, svitak je i u navedenim primjerima mogao biti obilježjem građanskog prava, ali ne kao posljedice časnog otpusta; mogao je jednako tako označavati napredovanje u činu. Što zaključiti o svitku u rukama četvorogodišnjeg djeteta, vojničkog sina, i samog odjevena u vojničku odjeću (SCHÖBER 1923: br. 158)? Vjerojatno je u pitanju nasljeđivanje vojničke službe po ocu. Mogućnosti su raznolike, ali se jedno čini sigurnim: nije više tako neupitna nekad omiljena teorija o svitku kao znamenju ponosnog isticanja netom stecena građanskog prava. Rijetko se koji autor pozabavio rimskim nadgrobniim spomenicima, a da nije pokušao proniknuti u značenje ucestalog motiva svitka. Misljenja su različita, a mogu se svrstati u tri skupine: 1. naznaka nekog pravnog rješenja (zadobivanje građanskog prava, sklapanje braka, oporuka, dokazivanje državljanstva, odnosno

pravne sposobnosti za zakonsko poduzimanje), obavljanje profesionalnih djelatnosti, i slično; 2. obilježje pripadanja obrazovanom, kulturnom sloju stanovništva u smislu rimske *humanitas*; 3. znamen sudbine (SCHOBER 1923: 177; MURRAY 1981: 56; DAUTOVA-RUŠEVLJAN 1983: 53; CAMBI 1991: 78, bilj. 261; KLEINER 1992: 383-384; TOYNBEE 1996: 218; FREIGANG 1997: 114; WALDE 1997; KASTELIC 1998: 170; SMITH 1999: 177-178). U novije se vrijeme razmišljanja o tom problemu pomiču od prve skupine razloga i pretpostavki prema drugoj. Vjerojatno je, međutim, da u svakoj pojedinoj prilici smisao spomenutog motiva ne mora biti istovjetan, te da usto može biti višestruko uvjetovan. Naprimjer, svitak u ruci pokojnika na čijem se epitafu navode izvadci iz oporuke najvjerojatnije naznačava samu tu oporuku, što drugdje ne mora biti slučaj (CAGNAT 1914: 287; TOYNBEE 1996: 44). Najbliže se istini, a ujedno i najobuhvatnije, čini razmišljanje da svitak ili knjiga u rukama pokojnika označava ponajprije posjedovanje zakonskih ovlasti, ali i poštivanje zakona u skladu s najboljim rimskim odlikama: *virtus, sapientia, dementia, iustitia, pietas* (WALDE 1997: 244). Na sličan način vjerojatno treba razumjeti i carsku skulpturu koja u okviru političke promidzbe nerijetko predočava careve sa svitkom u rukama (KLEINER 1992: 297-298, Fig. 143 i d.). U kršćanskoj se ikonografiji svitak uobičajeno povezuje s Kristovom zakonodavnom ovlašću, dok ga otvorena knjiga predstavlja u ulozi ucitelja i filozofa. Premda je pitanje smiju li se i do koje granice spoznaje iz jednog duhovnog okruženja prenositi u drugo nepromijenjene, kršćanska *traditio legis* predočena svitkom u Kristovim rukama zasigurno ima podlogu u poganskoj ikonografiji. Na sličan način već u pretkršćanskom likovnom izricaju svitak prati lik filozofa, prizivajući u Sirem smislu vrline učenosti, umjetnosti i kulture, koje vode k besmrtnosti (GOUGH 1973: 107-111; KAISER-MINN 1983: 319, 329-331; TOYNBEE 1996: 252, 277). Prema tome, u pokušaju razumijevanja svitka u rukama pokojnika na rimskom nadgrobnom spomeniku treba imati u vidu sve nabrojene mogućnosti. Jos jedan detalj povezan s predočavanjem svitka izaziva pozornost i primisli o mogućoj simbolici: drzeci predmet u lijevoj ruci, pokojnik često na nj pokazuje prstima desne ruke (WALDE 1997: 243). Zanimljiva sama po sebi, ova pojava u našem slučaju pobuđuje posebnu pozornost i stoga sto oba muskarca imaju u ruci svitak, ali samo Cenije pokazuje na nj svojstvenim pokretom sake s ispruženim i skupljenim palcem, kaziprstom i srednjakom, te svinuta preostala dva prsta. Rijec je o izrazito religijskome pokretu koji je iz kulta Sabazija i Dioniza presao i u kršćanstvo, gdje je poznat kao *benedictio latina* (MACREA 1959: 333; TURCAN 1996: 319). Premda je tesko proniknuti u točno značenje opisane pojave na nadgrobnjoj steli, čini se veoma vjerojatnim da ona upućuje na dodatnu vjersku obojenost simbolike svitka, dok njena zakonska sastavnica ostaje neupitnom.

Ponekad i žene na nadgrobnim spomenicima u ruci drže svitak. Ursa ga nema, ali se čini da starije djevojčica u rukama ima nešto po značenju moguće blisko svitku. Ona, naime, lijevom rukom pridržava predmet nalik otvorenoj kutiji, ali sličan i prikazima rastvorene knjige, odnosno diptiha; desnom rukom vadi iz kutije ili pak prislanja na knjigu izduženi predmet u kojemu se razabire pisaljka. Slične atribute u rukama drže djevojčica na steli iz Celeje, te dječak na nadgrobnjoj ploči iz Šempetra (SCHOBER 1923: 83, Abb. 91; KLEMENC - KOLSEK - PETRU 1972: 54, inv. br. 238). Pribor za pisanje u rukama Tiberijanikove kćeri mogao bi se k tome povezati s prizorima slugu (*librarii*) na bočnim stranama mnogih noričkih stela; diptisi u njihovim rukama tumače se u skladu sa znamenjem svitka koje drže njihovi gospodari na tim istim spomenicima (WALDE 1997: 243).

Ostaje još proanalizirati odjeću i nakit ženskih osoba u odnosu na temu podnaslova. Ursaje odjevena u tuniku od razmjerno meke i tanke tkanine, što se ogleđa u naborima na grudima, predočeni žilje i prirodnije od odjce u drugih osoba. Ne da se nažalost jasno razabrati pripadaju li dugi i široki rukavi plaštu, kao naprimjer na steli iz Srijemske Mitrovice na kojoj pokojnica takav odjevni predmet pridržava rukama na grudima (DAUTOVA-RUŠEVLJAN 1983: 55-56, T. 3/4). Moguće je s druge strane da je Ursa ogrnuta inačicom rimske pale (*pallet*) prebačene preko ramena

tako da ostavlja slobodnima rukave tunike. Postoji i treća mogućnost, na koju upućuje usporedba s muškim ogrtačima, sagumima, koji su na panonskim stelama u pravilu prikazani kao da posjeduju rukav za desnu ruku. Taj se element dobro uočava i na prikazu Tiberijanika. Zanimljivo je da se slično prikazuju kasniji palijati i palijate (DAUTOVA-RUŠEVLJAN 1983: T. 26/1C; MIGOTTI 1996: 138, si. 4). Sve bi to moglo upućivati na panonske inačice rimske odjeće, ali je nažalost ta tema prema mojemu znanju nedovoljno proučena. Ako je Ursa nosila palu, onda je znakovita usporedba sa stelom iz Budimpešte na kojoj je pokojnica prikazana odjevena u tuniku i palu, što je rijetkost na panonskim spomenicima, a usto ima i nakit, te pokrivalo za glavu, posve nalik Ursinima (SCHÖBER 1923: 110, Abb. 125). Odabir nakita - ogrlice i narukvice od niske oblihi perli odaju ukus koji bih se usudila nazvati jednostavnim, ali ujedno i profinjenim. Posve istu ogrlicu nosi i starija kćerka, dok mlada, vjerojatno pod nadzorom odmjerena majčina ukusa, nema nakita. Obje su djevojčice odjevene u tuniku dugih i širokih rukava. Zanimljivo je da mlada kćerka, premda tek četvorogodišnje dijete, ima frizuru i pokrivalo za glavu jednake onima u majke i starije sestre. Sve tri imaju kapu koja, tijesno priljubljena uz glavu, prati oblik tjemena, otkrivajući usi i prednji dio frizure. Pokrivalo za glavu najslabije je visokim noričkim kapama ("haubama") br. 4 i 5 koje se od drugih domaćih vrsta pokrivala razlikuju tijesnim prijanjanjem uz oblik glave. Međutim, da nije riječ o svojestvenome noričkom predmetu ženske odjeće nego o osobitom panonskom tipu kape svjedoči činjenica da noričko-panonska pokrivala za glavu nose isključivo udane žene, dok ih na Cenijevoj steli imaju i djevojčice (SCHÖBER 1923: 177; GARBSCH 1965: 11, 16-17, T. 11).

Sveukupno, odjeća likova prikazanih na steli odaje mješavinu rimske i domaće nošnje koja, međutim, u torn razdoblju svjedoči o rimskim građanima bez osobitih naklonosti za njegovanje domaće predaje. Izostanak domaćih elemenata nošnje znakovit je osobito kod ženskih osoba, koje na panonskim nadgrobnim spomenicima u pravilu potvrđuju etničku autohtonost njihovih vlasnika. Pojedini dijelovi ili oprema odjeće osoba prikazanih na Cenijevoj steli, zajedno s podacima iz epitafa, govore o društvenom položaju tih ljudi. Premda nije potrebno osobito predznanje da bi se sa stelom kao što je Cenijeva povezalo stanovito bogatstvo, i istraživanja su pokazala da su najraskošnije stele, s obzirom na upućenost na uvoz mramora iz Norika, mogle sebi priuštiti samo bogatije panonske obitelji (DJURIC 1991: 103-104). Što to, međutim, znači u okvirima društvene raslojenosti? Dvije mramorne stele iz Hrvatske svjedoče da su imućnijem sloju među inima mogli pripadati vitezovi (Cenije) i veterani razmjerno niskog položaja (Odra). Kakvog je imovinskog stanja bio Tiberijanik ne možemo znati, jer je iza raskosi nadgrobna spomenika podignuta njegovoj obitelji bez sumnje stajao zalag Cenijevog 400 000 sestercija vrijednog imetka.

DATAČIJA

Radi lakšeg snalaženja u obilju pojedinačnih podataka treba odmah napomenuti da rijetko koji element datačije, epigrafički ili likovni, dopušta Cenijevu stelu datirati ranije od sredine 2. st. 1 kasnije od druge polovice 3. st.

Za razliku od starijih epigrafičara, stručnjaci u novije vrijeme opetovano naglašavaju da paleografske i semantičke osobine nisu same za sebe pouzdano mjerilo datiranja, osobito ne na temelju usporedbe iz različitog konteksta (CALABILIMENTANI 1991: 151-151; SARTORI 1994: 15). To, međutim, nije razlog da ih se potpuno odbaci kao pomoć pri datiranju spomenika, naprotiv (usp. ŠAŠEL-KOS 1997: 128, passim).

Epitaf Cenijeve stele (si. 11) ispisan je za panonske prilike kasnijeg razdoblja vrsnom monumentalnom kvadratnom kapitalom, a sadrži oblike slova koji općenito gledajući ne prelaze okvire 2. i 3. st. (usp. PETROVIĆ 1975: 108-121). Nekolicina slova: *l, p, q i t*, posebnog su oblika. Jedino koje među njima odudara od datacijski okvirno zacrtane cjeline i predstavlja zaostatak ranijeg

načina pisanja slovo je *q* s veoma izduženom kvačicom koja s donje strane opkoljuje čitav susjedni znak, a mjestimice ga čak i prelazi. To je paleografička osobina Trajanova razdoblja, rijetko zabilježena na kasnijim natpisima (CAGNAT 1914: 20; KAUFMANN 1917: 447; PETROVIĆ 1975:118; IRELAND 1983:226, Fig. 191). Osobit oblik slova/sbaroknom poputslovasizvijenom donjom crtom pojavljuje se posvuda od druge polovice 2. st., a traje sve do 4. st. (CAGNAT 1914: 18; PETROVIĆ 1975: 64; MIGOTTI 1996: 132). Arhaični oblik slovap s otvorenom lučnom crtom susreće se u Gornjoj Meziji do otprilike sredine 3. St., a kasnije se luk zatvara. Međutim, u drugim krajevima otvoreno *sep* susreće i u kasnijim natpisima, a zatvoreno u ranijim (CAGNAT 1914: 20; KAUFMANN 1917: 447-449; PETROVIĆ 1975: 117; IRELAND 1983: 226-232). Slovo *t* s gornjom crtom koja se na krajevima povija prema dolje rijedak je oblik u latinskoj epigrafiji, ali je poznato i u ranokršćanskom razdoblju. U Gornjoj Meziji susreće se od sredine 2. st. i traje kroz cijelo 3. st. (CAGNAT 1914: 22; PETROVIĆ 1975: 120; SARTORI 1994:74; MAZZOLENI 1996: 115).

Spojnice se u latinskoj epigrafiji pojavljuju već od 1. St., ali su u natpisima sjevernih provincija, uključujući i Panoniju, osobito učestale od druge polovice 2. st. do sredine 3. st. Poznaje ih i ranokršćanska epigrafija (BRUNSMID 1908-1909: 156-157, br. 349; CAGNAT 1914: 23-27; KAUFMANN 1917: 90, 116; CALABI LIMENTANI 1991: 130; PETROVIĆ 1975: 87, 104-105, T.IV/10, V/12, VI/15; ŠAŠEL-KOS 1997: br. 83, 97, 97). Sazimanje dvoglasnika *aeus* i *aeus* pojavljuje se u sklopu općenitog opadanja kulture pismenosti i klesarskog zanata u 2. St., ali je osobito svojstveno 3. St., a susreće se i u kršćanskoj epigrafiji (BRUNSMID: 156-157, br. 349; 1908-1909: KAUFMANN 1917: 46, *passim*; MARUCCHI 1933: 565; PETROVIĆ 1975: 67, 136, br. 26; IRELAND 1983: 229-230; ŠAŠEL-KOS 1997: br. 52, 84, 97, 131). Tajepojava provjerljiva i na primjeru imena panonskih Cenija: u ranom principatu ono je pisano s dvoglasnikom, a u kasnijem razdoblju sa samoglasnikom (MÓCSY 1959: 259; ALFÖLDY 1969: 68). Pogrešan padež jedne riječi: *domu* umjesto *domui*, spada u sličnu vrstu pogresaka, ali ga ne treba doživljavati kao znak izrazite nepismenosti.

Ispisivanje teksta širinom cijele površine, praćeno prekidanjem riječi na kraju teksta za razliku od ranocarskog tzv. paragrafskog uređivanja, pojavljuje se i u ranijim nemarno izvedenim natpisima, ali je u cjelini svojstveno kasnijem razdoblju (PETROVIĆ 1975: 100; CALABI LIMENTANI 1991: 131; ŠAŠEL-KOS 1997: br. 8, 143). U pažljivo ispisanome epitafu Cenijeve stele nedostatak paragrafskog uređivanja nesumnjivo je odraz razdoblja, a ne nemara prema tekstualnome dijelu spomenika.

Spomen yječne onostranosti u rimskom je grobnom okruženju uobičajen, a izrazi poput *aeterna domus*, *memoria* ili *quies*, *perpetua* ili *aeterna securitas* učestalije se pojavljuju s izmakom 2. st. Međutim, svojstveni su tek za 3. St., a nisu rijetki ni u kršćanskoj epigrafiji. Sintagma *perpetua securitas* u latinskoj je literaturi poznata već u ranom principatu, ali se u numografiji pojavljuje istom u 3. st., s time da su obje sastavnice tog izraza učestalije tek na kasnoantičkome novcu. Spomenuti je izraz inače u grobnome okruženju osobito čest u zapadnim provincijama (HARTMANN 1921; MARUCCHI 1933: 565, 627; HOFFILLER - SARIA 1938: TESTINI 1958: 445; STOMMEL 1959; DUŠANIĆ 1961: 129; KÄHLER 1965; KÄHLER 1966; PETROVIĆ 1975: 142, br. 42; BARKÓCZI - MÓCSY 1976: br. 569, 629; BARKÓCZI - SOPRONI 1983: br. 636, 679, 759, 763, 784; BASTIEN 1988: 68-69, 162; CALABI LIMENTANI 1991: 153, 182, 193; KOS 1991: 68-69, 80; MAZZOLENI 1996: 107).

Premda ni u navođenju imenske formule ne postoje točne vremenske granice, u okviru sustava *tria nomina: praenome, nomen, cognomen*, koji odlikuje rimskog gradanina, prenamen se počinje gubiti s izmakom 2. st., da bi u 3. st. bio već posve rijedak (HOFFILLER - SARIA 1938: 25;

ALFÖLDY 1965: 178, 214-215; ALFÖLDY 1969: 27; PETROVIĆ 1975: 75-78; SARTORI 1994: 21). Otpribliže u 3. st. nestaje iz natpisa i oznaka tribusa, suvišna nakon Karakalina edikta o općem građanskom pravu iz 212. godine (CAGNAT 1914: 62; CALABILIMENTANI 1991: 140).

Naslov *vir egregius* prvi je put epigrafski zabilježen u sredini 2. St., ali se većina natpisa s tim izrazom datira u drugu polovicu 2. st. i prvu polovicu 3. st. (CAGNAT 1914: 119). Formula *vivusfecit*, najčešće s nastavkom *sibi etsuis*, počinje se rabiti u ranom principatu, ali traje i kasnije, dok je izraz *qui vixit (annis ili annos)* svojstven kasnijem razdoblju (CAGNAT 1914: 282-293; ALFÖLDY 1969: 29; PETROVIĆ 1975: 74, 78; CALABILIMENTANI 1991: 177-220).

Iz svega proistječe da različiti datacijski osjetljivi elementi teksta Cenijeve stele ipak ne dopuštaju sužavanje prije naznačene datacije u okvirima druge polovice 2. st. i 3. st. Znakovito je, međutim, da većina uočenih pojava započinje u 2. st. i traje kroz cijelo kasnoantičko razdoblje.

Premda se općenito može pratiti razvojno-tipološki slijed noričko-panonskih nadgrobnih ploča od jednostavnih titulusa do raskošnih arhitektonskih oblika, sama tipologija može eventualno datirati spomenik tek relativno-kronološki, ali ne i apsolutno. Naime, posve jednostavni primjeri traju usporedno s onima najvećeg zanatskog i umjetničkog dometa u rasponu od 1. do 4. st. (SCHÖBER 1923: br. 77, 83, 140, 192, 236). Najprepoznatljiviji tipološko-ukrasna odlika Cenijeve stele, lavlji zabat, pojavljuje se već na kraju 1. st. i traje najmanje do sredine 3. st. (BRUN & MID 1908-1909: br. 358; SCHÖBER 1923: br. 77, 83, 140, 192, 236; MÓCSY 1975; RENDIĆ-MIOČEVIĆ 1993; GREGL 1996: 11). Uz dužno uvažavanje dvojbenosti datiranja na temelju stilskih elemenata, pokušala bih ipak na toj osnovi potražiti dodatno uporište za eventualno sužavanje datacije našeg spomenika. Dakle, noričko-panonske stele otkrivaju da su posvuda nastojanja klesara, pretpostavljam u skladu sa željama naručitelja, bila podjednaka: pokazati položaj pokojnika putem odjeće, nakita i znakovlja, ne mareći za portretne osobine u klasičnome smislu (KASTELIĆ 1998: 182-183). Prevladavaju stoga pojedinim razdobljima svojstveni oblici i načini prikazivanja, koji se odnose ponajprije na predočavanje odjeće i frizure, dok se portretne značajke iscrpljuju na dočaravanju životne dobi pokojnika. Odjeca svih petoro likova na Cenijevoj steli uobličena je tako da u prvi plan na vidjelo izlazi klesarova zaokupljenost dubokim dekorativnim urezivanjem nabora tkanine, važnijih od samih oblika tijela koje pokrivaju, što je odlika rimske skulpture, osobito one provincijalne, od 3. st. nadalje (KLEINER 1992: 342; MIGOTTI 1996: 141; KASTELIĆ 1998: 225). Na nadgrobnim spomenicima Norika i Panonije zenske osobe domaćega podrijetla već od kraja 1. st. nose nakit, najčešće ogrlice, narukvice i fibule osobitih provincijalnih oblika (GARBSCH 1965). S druge strane, moda prikazivanja nakita i općenito raskosnije odjeće na grobnim spomenicima rimskih građanki datira od vremena Severa (CAMBI 1991: 120; KLEINER 1992: 96, 322). Nakit od obliha perli koji nose Ursa i njena starija kćerka po svome je jednostavnom obliku svevremen; takve se perle nalaze u rimskim grobovima od 1. st. do kasne antike (BERTONCELJ-KUCAR 1979: 277, T 5). Zanimljivo je ipak spomenuti da je posve jednaku ogrlicu nosila Julija Domna, supruga Septimija Severa (193-211), te da se nerijetko vida i na spomenicima 4. St., uključujući i one krscanske. Čini se da posve sličnu ogrlicu nosi dama na jednoj steli iz Celeje, datiranoj na prijelaz 2. st. u 3. St., koju i prema drugim elementima smatram dobrom analogijom našem spomeniku (SCHÖBER 1923: 83, br. 182; DORIGO 1966: 197, Fig. 162; SEBESTA - BONFANTE 1994: 80-92, Fig. 5.4., 5.6., 5.25).

Usprkos nebrizi za portretne osobine u pravom smislu nadgrobna se umjetnost u svim provincijama odlikuje oponašanjem carskih fizionomija, a osobito frizura, pružajući na taj način gotovo nepogrešiv datacijski oslonac (SCHÖBER 1923: 228-229; CAMBI 1991: 54). Gotovo bi se moglo reći da je oponašanje carske portretistike do osobitog izražaja došlo u sredini 3. St., za vrijeme "vojničkih careva", kada se vojnici ujedno iskazuju i kao najčešći naručitelji nadgrobnih spomenika

(CAMBI 1991: 122; KLEINER 1992: 381). Pojačana sklonost oponašanju u torn razdoblju razumljiva je u svjetlu pretpostavke da se u to vrijeme poslovična nebriga za grobnu portretistiku susrela s carskom ikonografijom sličnih odlika. Među Severima Karakala, a za njim i niz tzv. vojničkih vladara, pokazuju podjednake fizionomijske osobine koje na neponovljiv način u rimskoj umjetnosti združuju fizičke i psihičke elemente, uvjetovane prevladavajućim raspoloženjem razdoblja. Carevi, a potom vojnici i drugi građani, oponašajući one prve, u skulpturi se i reljefu prikazuju glava oblikovanih poput zatvorenih četvrtasto-trokutastih volumena na kojima se ističu trokutasti elementi: isječci kose na čelu i sljepoočnicama, nos s nosno-usnim borama i brada. Čelo je u pravilu izbrazdano borama, a kosa, uvučena sprijeda na sljepoočnicama, glatko poput kape naliježe na lubanju. Pramenovi kose dočarani su kratkim usporednim, najčešće neplastičnim zarezima, a slično je prikazana i kratko podrezana brada koja prati obris lica, ostavljajući u pravilu osobito naglašenima ušne školjke. Sjetan, odsutan ili zabrinut pogled očiju podjednako otezalih gornjih i donjih vjeda bježi nekud u daljinu i visinu iznad očista promatrača. Istrazivači se slazu u procjeni da opisani izraz odražava posvemašnju obuzetost tjeskobom vremena (SCHOBER 1923: 229-230; CAMBI 1991: 114-122; KLEINER 1992: 357-397).

Na općim sam se crtama portretistike 3. st. zadržala nešto dulje stoga što se one gotovo u cijelosti mogu primijeniti na opis likova s Cenijeve stele (si. 5). U odnosu na Tiberijanikovu dob Cenijeva mladost naznačena je golobradošću, što je u skladu s djelomičnom ili potpunom obrijanošću pojedinih vladara 3. st. kao ikonografskom metaforom njihove mladosti (BONANNO 1983: 90; KLEINER 1992: 362-368, Figs. 320-322, 328, 331). Nedostatak pravih portretnih crta osobito je drastičan u predočavanju ustiju. Cenijeva su usta oblikovana navlas jednako kao i Meduzina, poput polumjesečaste, nadolje povijene tanke crte, što na njihova lica umjesto izraza sjetne tjeskobe navlači masku pomalo groteskne odbojnosti. Usprkos oručenosti površine lica, podjednak se oblik nazire i u ženskih likova. Sličan izraz ustiju otkriva jedan kasni Karakalin portret (212-217), te jedna brončana glava Aurelijana (270-275) (KLEINER 1992: Figs. 288, 342). Za razliku od drugih likova, čini se da je upravo spomenutoj pojedinosti Tiberijanikove fizionomije klesar posvetio osobitu pozornost, nastojeći njome izraziti ne toliko fizičku značajku, koliko crtu osobnosti: Tiberijanikova donja usna puna je i energično ispučena, vjerojatno u skladu sa značajem oca obitelji. Zanimljivo je da ni Cenije ni Tiberijanik ne posjeduju jednu klasičnu osobinu tzv. vojničkih portreta: duboke vodoravne bore na čelu. Uvjerljivim mi se čini videnje takvog odstupanja kao naznake smirenosti pokojnika u očekivanju dionizijske prekogrobne sudbine (CAMBI 1989: 67). U svjetlu opisanih pojedinosti povezanih s predočavanjem dvojice muškaraca još više dolazi do izražaja osobna neizražajnost ženskih likova, koji se razlikuju samo u naznaci dobi. Majcine su zrele godine, u skladu s osobinama ženske carske portretistike tog razdoblja, naznačene vratnim borama (KLEINER 1992: 376-378). Dječja dob mlade kćeri predocenaje tek oblikom lica, znatno zaobljenijim negoli u starije sestre, a pogotovu majke. Glave obiju djevojčica inace su vjerne kopije majcine fizionomije, s istovjetnim očima, ustima, kosom i pokrivalom za glavu. Ta je pojava zanimljiva osobito u odnosu na manju djevojčicu koja još nije bila dorasla ni nakitu, a može se razumjeti u svjetlu nastojanja provincijalne portretistike za isticanjem obiteljske povezanosti i uzajamne pripadnosti pokojnika. Kosa svih triju ženskih osoba prikazana je vjerno i plastično, spletena u obliku bujnih pramenova koji se, razdijeljeni na tjemenu, u usporednim valovima protežu od čela i obraza prema zatiljku. Stragaje mogla biti smotana poput gnijezda ili evora (tzv. *Nestfrisur*, odnosno *Knotenfrisur*), evrsee ili rahlije podvijena; obje su inace posvjedoene u kombinaciji s opisanim prednjim dijelom. Ispod otkrivenih usiju proviruje po jedan viseći pramen kose koji doseže otprilike do razine brade. Bez obzira na kapu, razabire se način česljanja najsliniji onome Julije Akvilije, supruge cara Elagabala, zabilježen oko 220. godine. U obzir dolazi i inacica sliene frizure s blage valovitim pramenovima, koju su 220-ih godina nosile i spomenuta dama i Julija Mameja, majka Aleksandra Severa, a u

sredini 3. st. pak Otacilija Severa, supruga Filipa Arabljanima. Pojedine carice u drugoj polovici 3. st. i na početku 4. st. nosile su slično spletenu kosu, ali je o tome nezahvalno nagadati s obzirom na pokrivenost tjemena i nedostupnost stražnjeg dijea frizure u pokojnica na Cenijevoj steli (WESSEL 1949: 65-74; WIGGERS - WEGNER 1971: T. 39; BERGMANN 1977: T. 25/1; WOOD 1986: T. 38/51, T. 42, Fig. 5; KLEINER 1992:379, br. 345). Međutim, gotovojesigurno da u našem slučaju nema mjesta za rekonstrukciju spomenutih kasnijih inačica frizura, jer one mahom uključuju masivniju tjemenu pletenicu na (tzv. *Scheitelzopf-Frisur*); takav bi dodatak vjerojatno bio neprikladan s obzirom na tijesno priljubljene kape koje nose Ursa i njene kćeri.

Premda se vinova loza, prikazana na bočnim stijenkama Cenijeve stele (si. 6), pojavljuje u repertoaru grobnih spomenika već od sredine 1. st., u našem je kontekstu zanimljivo podsjetiti se na to da tzv. dionizijački sarkofazi, na kojima je ta biljka glavni ukrasni motiv, dosežu cvat upravo u 2. i 3. st., a osobito u prvoj polovici 3. st. (CAMBI 1989: 65-66; KLEINER 1992: 392).

Medu prije spomenutim analogijama Cenijevoj steli ona iz Šempetra datirana je u 3. st. (KLEMENC - KOLSEK - PETRU 1972: 55, inv. 238); prva od dviju stela iz Celeje datirana je oko 200. godine (SCHÖBER 1923: 83, br. 182), a drugoj, najslabijoj našem spomeniku, vremenski okvir nije ni naznačen (HOFFILLER - SARIA 1938: 26, br. 53). S obzirom da je većina nabrojanih elemenata za dataciju Cenijeve stele okvirna, presudnima u tom smislu ostaje načln fiesljanja kose. Frizure Cenija i Tiberijanika oponašaju modu Karakale i vojničkih vladara 3. St., dok su Ursa i njene kćeri počesljane poput dama severske dinastije. Stoga bi siscijski spomenik trebalo datirati u prvu polovicu 3. st., ne prije 220. godine, ali ni mnogo kasnije od sredine tog stoljeća. On je, prematome, jedan od posljednjih primjeraka svoje vrste u Panoniji: nakon sredine 3. st. izrada monumentalnih mramornih stela prestaje ne samo na noričko-panonskom prostoru nego i drugdje, jer ih istiskuju sarkofazi (SCHÖBER 1923: 224; BONANNO 1983: 93; CAMBI 1991: 115).

SIMBOLIKA IZRAZA I PRIZORA

Ovo je poglavlje uslijedilo iza razmatranja o dataciji stoga što je kronološki okvir, uz onaj kontekstualni, nužan za razumijevanje duhovnog raspoloženja vremena i odgovarajuće simbolike, koja bi u nekom drugom razdoblju mogla imati različit smisao (usp. MURRAY 1981: 10-11; POST 1984: 434). Druga pretpostavka od koje krećem u ovome dijelu rasprave uvjerenje je da su motivi grobne umjetnosti u pravilu prožeti simbolikom i da stoga nije opravdano doživljavati ih kao puku dekoraciju (MIGOTTI 1997: 214; KASTELIC 1998: 111).

S obzirom da su prizori na spomenicima u grobnome okružju tijesno povezani sa sadržajem epitafa (PALLIER 1986: 160), razmotrimo prvo uvodnu formulu *Domui aeternae et perpetuae securitati*, prožetu ne samo formalnom već i osobitom simbolikom mjesta i trenutka u kojem je nastala. Inače, posebni izrazi u obliku početnih obrazaca grobnih natpisa imaju izvorno religijsko značenje koje, međutim, često poprima ulogu tek ukrasnih dodataka tekstu. Možda najzorniji primjer takvog gubitka izvornog smisla predstavlja poznata sintagma *Diis manibus*, primijenjena u kršćanskome okruženju (CAGNAT 1914: 282; CALABI LIMENTANI 1991: 182).

Na panonskim je spomenicima izraz *perpetua* (rjede *aeterna*) *securitas* razmjerno čest, a u pravilu se nadovezuje na posveru *D(iis) m(anibus)*, dok je sintagma *domus aeterna* znatno rjeda. Tu je pojavu uočio već i Katančić (1827: 567). Združivanje navedenih dvaju izraza na Cenijevoj steli prema mojem je znanju jedinstven slučaj na panonskim prostorima, što mu pridaje smisao promisljene simbolike, povezane s cjelokupnim likovnim sadržajem spomenika.

Poganski sadržaj pridjeva *aeternus* je trajnost, a kršćanski transcendentna vječnost (TURCAN 1996: 52). Sintagma *domus aeterna* u grobnome okruženju spontano izaziva pomisao na

poganski odnos prema smrti koji pokojnikovu vječnost osuđuje na skućeni prostor groba i posvećenije obezvrjeđenje. Međutim, pomnija semantička, psihološka i teološka raščlamba navedenog izraza, osobito u okviru odgovarajućeg arheološkog konteksta, upozorava na mogućnost iščitavanja njenih dubljih slojeva s eshatološkim nijansama. Već i sam izraz "vječnost" u grobnome, dakle religijskome okružju, upućuje na novoplatonistička promišljanja o zagrobnom životu i besmrtnosti, pa čak i uskrsnuću, svojstvena misterijskim religijama, odnosno kršćanstvu (ELIADE 1987; DEMANDT 1989: 414-430). Poistovjećivanjem groba s onostranošću dalekihprostranstavazemlje i svemira poganska se misao približila kršćanskome poimanju koje u izrazu *domus aeterna* ne vidi više grob, nego vječni dom uskrslog pokojnika u nebeskom blaženstvu. Kršćansku obojenost spomenutog izraza najzornije odražava molitva za pokojnike rimskoga misala, posvjedoćena i u ranokršćanskoj epigrafiji: *Requiem aeternam dona eis, et luxperpetua luceat eis* (TESTINI 1958: 480; KASTELIC 1998: 81-82). Jasno je da je istinski smisao riječi koje govore o vječnome mini u grobu zapravo vjera u vječni život. Te se dvije zamisli isprepliću i nerijetko zamjenjuju, pa je na grobnim spomenicima ponekad tesko dokuciti koju je od njih sastavljać epitafa imao na umu. Treba ipak napomenuti da je izraz *domus aeterna* svojstveniji kasnoantifikim natpisima, te da usprkos izvornome poganskom znaćenju s vremenom poprima izrazito kršćansku obojenost (LECLERCQ 1921; STOMMEL 1959).

U poglavlju o dataciji spomenuto je da se izraz *perpetua* ili *aeterna securitas* kao legenda na novcima pojavljuje u kasnoantićkom razdoblju; zanimljivo je da se u takvom kontekstu povezuje s vjerskopolitikom pojedinih vladara (BASTIEN 1988: 68-69; KOS 1991: 80). Sintagma *perpetua securitas* na novcu se tumaći kao naziv božice Sekuritas, koja je nerijetko i uprizorena na reversima (KOS 1991: 69). Pomišijalo se stoga da je i na epitafima riječ o istoj božici u svojstvu zaštitnice mira i sigurnosti pokojnika. U prilog takvom tumaćenju moglo bi se uzeti i združivanje dviju formula u jedinstven izraz *Diis manibus et perpetuae (S)ecuritati*. Međutim, uvjerljivijom se čini pretpostavka da se *perpetua securitas* u grobnome kontekstu odnosi na sam pojam trajne sigurnosti, neuvjetovan zaštitorom određenog božanstva (HARTMANN 1921: 1003; DUŠANIC 1961: 129, bilj. 9; CALABILIMENTANI 1991: 193). Ako se i može sumnjati u ovo drugo tumaćenje kao pravilo, nema dvojbe da je ono najprimjerenije sadržaju epitafa na Cenićevoj steli, gdje je posveta Božanskim manima zamijenjena izrazom "vječna sigurnost". Promatrana u tom svjetlu, invokacijska formula epitafa na našem spomeniku udaljava se od klasićnog svjetonazora i obićaja posvećivanja groba ne samo Manima nego i pojedinim bogovima (CALABILIMENTANI 1991: 182), približavajući se metaforici novoplatonistićke filozofije i misterijskih religija. Drugim rijećima, zamjena posvete Manima eshatološki prožetim izrazom "vjećni dom" cjelokupnoj posvetnoj frazi pridaje simbolićki smisao religijskog svjetonazora uronjenog u ozraće filozofsko-vjerskog sinkretizma 3. st. Ako je takva procjena toćna, onda je vjerojatno i to da su i reljefni prizori na steli odabrani ili narućeni promišljeno, a ne nasumce ili tek zbog dopadljivosti.

Razmatrajući oblik i tipologiju stele naglasila sam da treba razlikovati stele s lavljim zabatima od onih s ravnom gornjom površinom na kojoj leži vodoravna greda s istovjetnim motivom; razlika nije uvjetovana samo tipološki, već i kronološki. Autori se, međutim, ne zadržavaju na toj temi opširnije, bilježeći uglavnom dva tipa lavljih kruništa i ne nastojeći iznaći kronološku ili simbolićko-sadržajnu razliku među njima. Lavovi koji u objema inaćicama kruništa najćešće u šapama drže glavu ovna prizor je osobito češć u podunavskim provincijama, uključujući i Panoniju, a povezuje se s kultovima Velike Božice i Serapisa naizmjenice (SCHOBER 1923: 212-216; FERRI 1931: 204-207; PINTEROVIĆ 1967; SELEM 1980: 47-56, 208-209; TOYNBEE 1996: 278). Ovan, žrtvena životinja kod mnogih religijskih svećanosti, sam je za sebe u grobnom kontekstu prikladan kao metafora plodnosti i obnove života (FORSTNER 1982: 268; TOYNBEE 1996: 256, passim). Pojedinaćno su lav i ovan, a lav osobito, prisutni u ikonografiji gotovo svih misterijskih religija

maloazijskog, sirijskog i egipatskog podrijetla: Velike Majke, Sirijske božice (*Dea Syria*), Izide i Serapisa, Heliopolitanskog Merkura, Mitre, Dioniza itd. (TURCAN 1996). U ovome nas kontekstu, međutim, zanima zagonetan prizor lava koji nadvladava ovna. Obje su životinje dio obredne slike sirijske inačice Velike Majke (*Dea Syria*), a frigijski se bog Sabazije, često poistovjećen s Dionizom i Atisom, prikazuje kako gazi glavu ovna (TURCAN 1996: 139-153, 319-320). Okvirno bi se stoga moglo ustvrditi da prizor lava koji nadvladava ovna ima izvorište u krugu nekolicine orijentalnih kultova s težištem na metroačkoj ikonografiji, što ćemo i detaljnije obrazložiti.

Već sam spomenula da prizor o kojem raspravljamo autori dovode u vezu s krugom Kibe i Serapisa, ali se ne upuštaju u dublju analizu njegova podrijetla. Naprotiv, stječe se dojam da su skloniji povezati ga sa Serapisovom ikonografijom, što je razumljivo s obzirom na dojmive primjere vodoravnih kruništa na kojima se uistinu pojavljuje bradata glava tog egipatsko-grčkog boga, okružena dvama ležećim lavovima (BRUNSMID 1905: 83-85; SCHÖBER 1923: 213-216; FERRI 1933: 252-270; PINTEROVIĆ 1978: 136-137; DAUTOVA-RUŠEVLJAN 1983: 49-51; SELEM 1971: 307-325; SELEM 1980: 1-75). Jedini se u hrvatskoj arheologiji iscrpnije, a usto pronicljivo i značajki tim problemom pozabavio Petar Selem; stoga neće biti naodmet za razumijevanje podrijetla lavljih kruništa s prizorom lava i ovna detaljnije prokomentirati njegova razmišljanja i dvojbe iznesene u razmaku od deset godina. U raspravi iz 1971. godine nastojao je pokazati podrijetlo spomenutog prizora u Serapisovu kultu: odričući izvorni utjecaj metroačke ikonografije, ključ rješavanja zagonetke vidio je u lavovskom paru koji se putem mita o Ozirisu povezuje sa Serapisom. Međutim, očito svjestan činjenice da je pojava ovna, nepoznatog u Oziris-Serapisovu kultu, najslabija točka takve rekonstrukcije, autor dopušta sudjelovanje metroačke sastavnice u ikonografiji lavljih kruništa. Nastojeći pomiriti navedenu dvojbu, naposljetku je dospao do zaključka da opisani motiv nije ostvaren u okrilju bilo koje od dviju religija, već kao posljedica njihova približavanja i ispreplitanja već u 2. st. Slično je pretpostavljao i Ferri (1933:266). Ako sam pravilno razumjela Selemovo razmišljanje, onda slabost navedenog zaključka vidim u kronologiji stela s lavljim kruništa, odnosno zanemarivanju primjeraka datiranih već potkraj 1. St., pogotovu s obzirom na to da je religijski sinkretizam u izraženijem obliku svojstven tek 3. st. Čini se da je deset godina poslije Selemovo razmišljanje o podrijetlu lavljih kruništa i slike lava i ovna poprimilo jasnije obrise, izražene recenicom koju smatram vrijednom citiranja u izvorniku (SELEM 1980:58): *Lagenese du modele est encore a degager. La composante egyptienne ou serapiquepourrait doneparticiper a la creation du modele deja existant en lui conferant un sens special*. Prava je steta što je zastao na tome mjestu ne pokušavši odgovoriti na pitanje o "već postojećem modelu" naknadno obogaćenom Serapisovom ikonografijom, pogotovu s obzirom na prethodno naslućivanje o ulozi metroačke sastavnice u stvaranju slike lava i ovna, te na prepoznavanje lika frigijske božice na mjestu gdje se uobičajeno pojavljuje Serapis na jednoj horizontalnoj gredi iz Murse (SELEM 1980: 208-209).

Rekla bih stoga da je motiv lava i ovna bliži metroačkoj kultnoj slici negoli Serapisovoj, te da je vjerojatno i ostvaren u krugu metroačke ikonografije. Istina je da je Serapis bog podzemlja i smrti, ali i obnove života, i kao takav blizak grobnome okružju. Međutim, u Serapisovoj kultnoj slici lav ima drugorazrednu ulogu, ostvarenu uglavnom posredovanjem Ozirisa i drugih pridruženih bogova, ili pak Kerbera čija je jedna od tri glave lavlja. I par lavova koji stražare uz grob, poznat u pretklasičnim orijentalnim civilizacijama, može se sa Serapisom povezati tek općenito i generički, ali ne i izravno mitološko-ikonografski. Treba priznati da bi se primjedba o tek uvjetnoj povezanosti lava sa Serapisom putem Ozirisa mogla relativizirati podatkom da su i Grci i Rimljani dvojicu bogova nerijetko poistovjećivali i zamjenjivali. Presudnim razlogom u korist metroačkog podrijetla ovdje raspravljanog motiva stoga smatram izostanak bilo kakve uloge ovna ili kriobolije u Serapisovu kultu, dok mi se njihovo povezivanje putem ovnovih ktoničkih atributa ne čini dovoljno

čvrstim (ROEDER 1920; SELEM 1971: 307-313; SELEM 1980: 24, 56-57; FORSTNER 1982: 274-275; TOYNBEE 1996: 192; TURCAN 1996: 109). Kibela je, naprotiv, ne samo božica podzemnog svijeta kao i Serapis već se združena s Atisom redovito pojavljuje u ulozi čuvarice groba. Dva su lava Kibelini atributi *par excellence*, a ni vezu s ovnom nije teško nazrijeti. U rimskom razdoblju štovanje Kibele usko je povezano s mitom o Atisu čiji je kulturni obred obilježen žrtvovanjem ovna, kriobolijom; sama je po sebi razumljiva posvećenost životinje, utjelovljenja snage, plodnosti i obnove života, bogu koji i sam svake godine umire da bi se ponovno rodio (CUMONT 1901; SCHWENN 1922; FORSTNER 1982: 273-278; TURCAN 1996: 31-45; BEARD-NORTH - PRICE (1) 1998: 164-166; 264-265; (2) 1998: 43-49). I lav i ovan su, dakle, snažno prisutni u metročkoj ikonografiji. Ostaje razjasniti smisao pobjede Kibelina lava nad Atisovim ovnom. U vezi s Kibelinim kultom, ali i neovisno o njemu, autori naglasavaju da je lav koji nadvladava neku životinju alegorija pobjede nad onim što njegov plijen simbolizira; najiesće je riječ o pobjedi nad zlom i smrti, ali i obratno. U sklopu metročkog obreda lav koji ubija vepra povezuje se s Atisom, jer je u jednome mitu i on sam ubio tu životinju (SCHWENN 1922: 2283; FERRI 1931: 204-207; FORSTNER 1982: 274; TOYNBEE 1996: 278). Sto, dakle, u metročkoj kultnoj slid može predstavljati ovan nadvladan od lava? Cini mi se da on nije metafora zla, već sam Atis. Naime, u različitim pričama mita o Atisu upravo je Kibela svojim gnjevom izazvanim nevjerom mladoga boga prouzročila njegovu mahnitost, samokastriranje i naposljetku smrt (SCHWENN 1922: 2274-2279; TURCAN 1996: 32-40). Drugim riječima, lav je zatro ovna. Ipak, Atis se uvijek ponovno rada, slieno kao i njegovi sljedbenici poskropljeni krvlju posvećenoga mu ovna. U opisanome kontekstu osobito je zanimljiva jedna prispodoba iz mita o Ozirisu, dakle Serapisove ikonografije u sirem smislu: grobni lavovi koji u sapama drže Ozirisa udahnuju mu život, odnosno sposobnost buđenja nakon privremene smrti (SELEM 1980: 57). Da je u egipatskoj ikonografiji prisutan ovan, motiv dvaju životinja bez dvoumljenja bih, s obzirom na naznačene okolnosti, bila sklona pripisati tome religijskom krugu. Ovako, sliku lava i ovna vidim radije kao nasljeđe metročke ikonografije, a u usporedbi s lavovima koji ozivljuju Ozirisa naslueujem potvrdu da lav koji na krunistima panonskih stela polaze sape na glavu ovna svoj plijen možda privremeno i ubija, ali samo zato da bi mu pomogao ponovo ozivjeti. Takvo tumačenje prizora lava i ovna zadovoljava i metročki mit i narav grobnog prizora koji ne zeli posredovati misao o smrti, već mit o ponovnom radanju, odnosno besmrtnosti. Dodajmo i to da je više nego prirodno na metročkom spomeniku očekivati tijesno ispreplitanje Kibelinih i Atisovih atributa (usp. CIGLENECKI 1998: 254). Znakovito je, naposljetku, da je na jednoj takvoj kultnoj slici s prizorom Kibele, Atisa i predmeta njihova obreda motiv ovna koji lezi priljubljen uz janje protumačen kao moguć nagovjestaj Atisove zrtve (DECHARME 1887: 1689, Fig. 2250). Premdasuodsrednjeg akroterijana Cenijevoj steli sacuvani tek tragovi podnozja, može se pomisljati na ukrasni nastavak u obliku borovog cesera, biljke s opećenim simboličkim konotacijama zimzelena, posvećene Atisu (usp. SCHOBER 1923: 166, Abb.123; PINTEROVIC 1975: 15; FORSTNER 1982: 171; DAUTOVA-RUSEVLJAN 1983:49; TURCAN 1996: 33, passim; BEARD - NORTH - PRICE (1) 1998: 271). Od četiri stela s lavljim zabatima u AMZ samo je jedna, ona iz Donjih Ceha, sacuvala tragove središnjeg ukrasa koji daju naslutiti glavu tzv. vodnog bozanstva, omiljenog na sempeterskim spomenicima (KASTELIC 1998: 272-273, si. 76-77). Prema tome, o izgledu središnjeg vršnog ukrasa zabata Cenijeve stela može se tek nagadati.

Stele sa zabatnim i grednim lavljim krunistima okvirno se datiraju u 1-3. St. Preciznija tipološka kronologija ne postoji, pogotovu ne ona koja bi razdvojila zabatne od grednih primjeraka. Međutim, stječe se dojam da su prema postojećim datacijama pojedinačnih spomenika stela s lavljim zabatima relativno-kronološki starije od onih s ravnom završnom gredom; one prve pojavljuju se potkraj 1. St., a ove druge u 2. i 3. st. Složila bih se stoga s autorima koji vodoravna lavlja krunista

datiraju u 3. st., povezujući ih s razdobljem najveće popularnosti Serapisova kulta u Panoniji (FERRI 1933: 252-270; UBL 1979: 52; SELEM 1980: 39, 69-70). Takva bi se pak procjena mogla okvimo povezati s kronologijom širenjem metroačkog i Serapis-Izidinoga kulta ne samo u Panoniji nego i u Rimskome Carstvu u cjelini: obje su te misterijske religije dospjele u Rim već u republikanskom razdoblju, ali je metroačka najveći i neprekinuti cvat dosegla već od vremena Hadrijana, dok je kult Izide, a osobito Serapisa samoga, najveću omiljenost posvuda, pa i u Panoniji, dosegao za Severa. Od presudnog značenja za takav razvitak događaja bila je činjenica da je kult Velike Majke od samih početaka bio tijesno povezan s državnom religijom, te je u Panoniji prodro zajedno s postupkom romanizacije. Naprotiv, štovanje Izide i Serapisa može se djelomice promatrati i razdvojeno, jer je Izida najveću popularnost stekla u 2. st., a Serapis sam za vladavine Severa (ROEDER 1920: 2416; SCHWENN 1922: 2272; SELEM 1980: 195; DAUTOVA-RUŠEVLJAN 1983: 49-51; JOBST 1998: 37-39; KLEINER 1992: 351; TURCAN 1996: 103, 119; BEARD-NORTH - PRICE (1) 1998: 254, 336-337). Iz svega se daje zaključiti da je motiv lavova s ovnovima, ostvaren vjerojatno u metroačkoj ikonografiji i primijenjen na zabatnim stelama, naknadno združen s elementima Serapisova kulta na grednim kruništima, pri čemu je lavlji par bez poteškoća shvaćen u smislu Serapisovih nadgrobničkih čuvara. U prilog izvorno metroačkoj ikonografiji motiva lava i ovna, koja se mjestimice zadržala i na vodoravnim kruništima stela, rječito govore grede s lavovima i skulpturom Atisa između njih, te prije spomenuti primjerak iz Murse, s glavom Kibebe između dva lava (FERRI 1933: 266, Fig. 329; PAHIĆ 1969: 77, si. 16; SELEM 1980: 208-209). Važno je naglasiti i to da, barem prema mojemu znanju, nema suprotnih kombinacija u smislu Serapisovih elemenata na (starijim) zabatnim stelama, koji bi govorili o podrijetlu slike lava i ovna iz Serapisova kulta.

Na pitanje o neposrednom podrijetlu tog osebujnog motiva na noričko-panonskim stelama nije teško odgovoriti, jer put vodi prema sjevernoitalskom prostoru, odakle su nesumnjivo krenuli poticaji za izradu arhitektonskih nadgrobničkih spomenika u Noriku i Panoniji. Prizor lava koji polaže šapu na glavu ovna, najvjerojatnije baština orijentalne religijske ikonografije, posvjedočen je i na grobnim spomenicima sjeverne Italije, premda ne na zabatima stela i ne prema shemi tematiziranoj u ovoj raspravi (FERRI 1931: 127, Fig. 69). Važno je pritom imati na umu da su u Akvileji, ishodištu religijskih utjecaja prema sjevernijim provincijama, istočnjačke misterije, uključujući metroačku i Izidinu, odnosno Serapisovu, posvjedočene od najranijeg razdoblja (SELEM 1980: 71-72; TURCAN 1996: 57, 95). Usprkos činjenici da kult Velike majke na prostoru Norika nije, barem prema sadašnjem stanju istražnosti, bio osobito proširen (TURCAN 1996: 65; CIGLENECKI 1998: 255), vjerojatno je da je osebujna ikonografija stela s lavljim zabatima ostvarena upravo u noričkim radionicama na temelju preoblikovanog sjevernoitalskog uzora, da bi najveću omiljenost, zajedno s odgovarajućim tipom nadgrobničkog spomenika, dosegla na panonskim prostorima.

Ako je i zamišljen u okviru metroačke ikonografije, motiv lava koji nadvladava ovna sadrži elemente srodne različitim misterijskim religijama, pa je stoga ubrzo poprimio značaj sinkretističke alegorije obnavljanja života, tako omiljene relijskome ozračju 3. St.; tome je zasigurno pridonijela i sinkretističko-panteistička narav Kibebe i Serapisa (ROEDER 1920: 2422; SCHWENN 1922: 2279-2280; FERRI 1931: 206-207; FERRI 1933: 266; SELEM 1971: 322-326; BEARD-NORTH - PRICE (1) 1998: 378-387).

O sinkretističkom združivanju ukrasno-simboličkih motiva govori i vitica loze koja se proteže valovito čitavom dužinom bočnih stijenki Cenijeve stele. Različiti naturalistički izvedeni ili geometrijski stilizirani biljni motivi, najčešće vinova loza i bršljan, redovita su pojava na bočnim pilastrima ili vodoravnim gredama koje razdvajaju natpisna polja od onih s reljefnim prizorima.

Trsje loze je na panonskim nadgrobnim spomenicima u pravilu prikazano raskošnije i bujnije od onog na Cenijskoj steli, a sveukupno je zastupljeno na manjem broju primjeraka negoli veoma omiljeni bršljan (SCHÖBER 1923: 161; DAUTOVA-RUŠEVLJAN 1983: 43, 58; KASTELIC 1998: 259). Izvorno simbolički motiv, loza je, s obzirom na učestalu primjenu na ukrasnim ili funkcionalnim česticama stele doista mogla poprimiti isključivo dekorativnu narav. Na sličan način se vjerojatno izgubila i izvorna simbolika ukrasa na bočnim pilastrima; njihovi su ljuskasti donji dijelovi po svoj prilici sjećanje na drvo palme. Palma, kao i svaka zimzelen, na grobnim spomenicima podsjeća na neprolazno trajanje života, a u grobnu je ikonografiju prodrlo posredstvom misterijskih religija (FORSTNER 1982: 169-170; KLEINER 1992: 36, 194-195, Figs. 13, 162; TOYNBEE 1996: 266; TURCAN 1996: 121). Međutim, vitice loze na bočnim stranama, premda na izgled zanemarene u odnosu na promatracu, uokviruju cjelokupan prizor i natpis na lieu stele, te na taj način poprimaju naglaseno simbolički smisao preuzet iz dionizijskog obreda, izrazito primjeren grobnim spomenicima: obnavljanje neunisticovog života. Premda najizrazitija u dionizijskom obredu, loza i njena simbolika zastupljene su i u drugim misterijskim religijama (GABELMANN 1972: 108, 250-259; SELEM 1980: 63; FORSTNER 1982: 174-176; MIGOTTI 1996: 143-144; TOYNBEE 1996: 38-39, 247; BEARD - NORTH - PRICE (1) 1998: 161-164; (2): 288-292). Naznačenu simboliku loze na bočnim stijenama Cenijske stele potvrđuju i stvarni dionizijski prizori na odgovarajućim površinama tzv. Orfejske stele iz Petovija, datirane u severno razdoblje (HOFFILLER - SARIA 1938: 176, br. 389; KASTELIC 1998: 482-487). Spomenimo i to da su u sklopu višestrukih prozimanja i ispreplitanja misterijskih kultova izrazite veze između metroačke i dionizijske religije: lav kao prateća životinja, zene među sudionicima kulta, poistovjećivanje Atisa i Dioniza, te temeljna soteriološka potka, oslonjena na nadu u vječni život.

Povezivanjem glavnog motiva zabata i bočnih stijenki zaokružena je temeljna sinkretistička metroačko-dionizijska narav ukrasne zamisli Cenijske stele. Još dva izrazito simbolička motiva koji se na njoj pojavljuju ne mogu se neposredno povezati ni s metroačkom ni s dionizijskom ikonografijom, ali se izvrsno uklapaju u sinkretističko ozračje 3. st. Riječ je o gorgonejonu, odnosno glavi Meduze, te o školjki.

Glava Meduze, koja već potkraj 1. st. u zabatnim poljima počinje zamjenjivati rozetu, jedan je od najomiljenijih motiva na noričko-panonskim stelama. Nema sumnje u apotropejsku namjenu Meduzina lika, jer ju potvrđuje i mit i odgovarajući prizori na predmetima s izrazitom potrebom za zaštitom, naprimjer oružju, zgradama, obrambenim zidovima i slično (GARBSCH 1978: 31; HENIG 1983: 152; DAUTOVA-RUŠEVLJAN 1983: 46). Na takvu ulogu Meduzina lika u grobnom okružju upućuje neprestana skrb i strepnja za sigurnost groba, koja se ogleda u dobro znanim formulama (CAGNAT 1914: 290; CALABI LIMENTANI 1991: 183; TOYNBEE 1996: 76). Međutim, treba imati u vidu i to da su prema poimanjima rimske civilizacije mrtvi veća prijatelja živima negoli obratno. Takvo zapažanje dobiva na težini uzmemo li u obzir da na rimskim grobnim spomenicima nema mjesta zlokobnoj i zastrašujućoj apotropejskoj Meduzi, koju je zamijenila helenistička inačica, u osnovi lijepa, ponekad ipak ne, često sjetna i zabrinuta, katkad namrgodena, ali nikad strašna (NIESE 1912: 1654; BARB 1953: 210; TOYNBEE 1996: 35; KASTELIC 1998: 293-298). Zanimljivo je primijetiti da na noričko-panonskim stelama lik Meduze nerijetko pokazuje fiziognomijsku sličnost s pokojnicima, što upućuje na njihovu međusobnu prisniju povezanost, možda čak i s eshatološkim primjesama, za razliku od hladne apotropejske udaljenosti. Po svemu se čini da je uloga gorgonejona na nadgrobnim spomenicima bila zamrsena i slojevita, oslonjena ponajprije na Meduzine ktoničko-astralne osobine, utjelovljene, upravo kao na Cenijskoj steli, u liku dviju suprotstavljenih zmija na vrhu glave. Taj se prizor, zaostao iz Meduzine orijentalne arhajske ikonografije, tumači kao alegorija drva života, dok se astralna simbolika gorgonejona,

zastupljena osobito u kasnoantičkom razdoblju, očituje kao izjednačavanje Meduzina lika sa suncem, a još češće s mjesecom (NIESE 1912: 1645-1646; GARBSCH 1978: 31; DAUTOVA-RUŠEVLJAN 1983: 46; KUKOČ 1998). Ptice i listovi akanta koji na panonskim spomenicima često uokviruju Meduzinu glavu upućuju radije na eshatološki negoli na apotropejski smisao cjelokupnog prizora. I na Cenijevoj je steli Meduzina glava smještena između dva lista akanta, biljke dobro poznate po eshatološkim konotacijama u grobnom i općenito religijskom okružju (FORSTNER 1982: 153; TOYNBEE 1996: 45). Naposljetku, o takvoj, a ne apotropejskoj ulozi Meduzina lika na grobnim spomenicima svjedoče primjerci panonskih i mezijskih stela s lavljim kruništima i gorgonejonom po sredini (SELEM 1971: 325).

Premda Meduza nije neposredno povezana s metroačkom ili dionizijevskom ikonografijom, treba spomenuti i zanimljivo razmišljanje koje, odričući gorgonejonu apotropejsku ulogu, naglašava mitološku legendu o Meduzinim precima, morskim bogovima. Na taj se način Meduza uključuje u simboliku onostranosti i vječnosti, koja je s jedne strane približava krugu misterijskih religija, a s druge idućem simboličkom predmetu ove rasprave - školjki (BARB 1953: 210). Taj se predmet slojevite simbolike, pomalo zagonetno, na grobnim spomenicima podunavskih provincija pojavljuje češće negoli u središtu Carstva ili u južnijim krajevima. U njemu se, kao i u svemu što je povezano s vodom, a osobito morem, prepoznaje metafora radanja života, a ponekad i alegorija putovanja duše na Otoke blaženih, dok joj se u kršćanstvu se pridaje simbolika uskrsnuća (BARB 1953: 204-206; KLEINER 1992: Figs.164, 166, 276; TOYNBEE 1996: 44-45; KASTELIC 1998: 172-173,253).

Osvrnimo se kratko i na simboliku predmeta: granatne jabuke i vijenca, koje u rukama drže Ursa i njena mlada kćerka, a susreću se i na mnogim drugim noričko-panonskim grobnim spomenicima. U grobnome okružju jabuka ima raznolika značenja, ovisno o tome u čijim je rukama: bračnu ljubav i vjernost, plodnost, mladost, sreću u onostranosti (FORSTNER 1982: 159-160; HENIG 1983: 164; TOYNBEE 1996: 218; KASTELIC 1998: 290-291). Jednako tako, ovisno o okolnostima vijenac predocuje zasluge stečene za života, pobjedu nad smrću, te zaštitu groba (FORSTNER 1982: 377; TOYNBEE 1996: 44; KASTELIC 1998: 249).

Upravo iznesena razmišljanja o simboličkom izričaju Cenijeve stele počivaju na pretpostavci da je naručitelj epitafa u kojemu se umjesto Božanskih mana zaziva "vječni dom" ni likovne prizore nije odabrao nasumce već promišljeno, poznavajući njihov simbolički smisao. Sagledani u medusobnoj isprepletenosti, predočeni motivi omogućavaju razumijevanje sveukupne simbolike razmatranog spomenika, a ta se odnosi na videnje zagrobnog života i nadanja s njime u vezi.

U izvjesnom obliku, u počecima tek naslučenom i prikrivenom, vječnost je potka sveukupnog antičkog razmišljanja o onostranosti, bilo da je videna kao sumorni Had, blaženstvo dalekih otoka ili pak vječna smirenost u nebeskim prostranstvima (BEARD - NORTH - PRICE (1) 1998: 289-290). U 3. St., obilježeneome sinkretizmom u svim vidovima duhovnog života, a ponajprije filozofsko-vjerskog, doživljaj onostranosti prožima se misterijskom eshatologijom na samome pragu kršćanske teologije uskrsnuća. Takva razmišljanja, stvorena pod utjecajem novoplatonističke filozofije, gnosticizma i kršćanstva, u 3. su stoljeću u provincijama svojstvena odabranim pripadnicima društva na čelu s obrazovanim slojem senatorskih i viteških obitelji (STOMMEL 1959: 123; PAILLER 1986: 161; BEARD - NORTH - PRICE (1) 1998: 278-293). Kao što je jasno da iza raskoši Cenijeve stele počiva njegov imetak, tako ne treba sumnjati ni u to da je netom zacrtano duhovno raspoloženje bilo upravo ono koje je Cenije dijelio s krugom svojih siscijskih istomišljenika. Naime, i epigrafički i literarni izvori svjedoče o tome da je iza zamisli umjetničkog djela, uključujući i grobne spomenike, stajao ne samo novae već i svjetonazor naručitelja (KLEINER 1992: 4).

Nema podataka o tome koliko je brojna ili utjecajna u prvoj polovici i sredini 3. st. bila siscijska kršćanska zajednica, koja će najkasnije potkraj stoljeća prerasti u biskupiju. Premda je poznato da je obrazovani sloj kršćanskih vjernika svoje predodžbe o onostranosti u 3. st. temeljio manje na novozavjetnim pretpostavkama, a više na poganskoj filozofiji i misterijskim eshatologijama, ni natpis ni prizori na Cenijevoj steli ne otkrivaju vidljivih elemenata kršćanskog svjetonazora. Prema tome, duhovno ozračje kojemu je pripadao Cenije, a vjerojatno i Tiberijanikova obitelj, naslućeno na temelju sadržaja grobnog spomenika, na samoj je razmeci dvaju svjetonazora, možda ipak bliže kršćanskom poimanju negoli klasičnom svijetu rimskog poganstva.

(Branka Migotti)

* Zahvaljujemo svima koji su nam podacima, mišljenjima, savjetima ili na neki drugi način omogućili pronalaženje ovdje obradenog spomenika, te pripomogli u razumijevanju njegova arheološkog konteksta i spomeničkog značaja, ili pak u objavi: Dragi Bukovcu, Marcelu Buridu, Zdenku Burkowski, Zoranu Burojeviću, prof. dr. Nenadu Cambiju, dr. Marti Crnjaković, prof. dr. Bojanu Djuriću, dr. Jochenu Garbschu, Stjepanu Konakoviću, prof. dr. Bruni Kuntić-Makvić, mr. Jagodi Meder, Katici Mutak, Vlatki Pavić, Ljubici Perinić i Anti Rendid-Miočeviću.

KRATICE

- AMZ - Arheološki muzej u Zagrebu
 HAD - Hrvatsko arheološko društvo
 Kolokvij Celje - *Akten des IV. internationalen Kolloquiums tiber Probleme desprovinzialromischen Kunstscaffens* (Celje, 1995).
 Ljubljana, 1997.

LITERATURA

- ALFÖLDY, G.
 1965 - *Bevölkerung und Gesellschaft der römischen Provinz Dalmatien*. Budapest, 1965.
 1969 - *Die Personennamen in der römischen Provinz Dalmatia*. Heidelberg, 1969.
 1994 - La Pannonia e l'Impero romano. U: Gábor HAJNÓCZI (ur.). *La Pannonia e l'Impero romano. Atti del convegno internazionale*. Roma 1994: 25-40.
- BARB, A. A. 1953. Diva matrix. A faked gnostic intaglio in the possession P. P. Rubens and the iconography of a symbol. *Journal of Warburg*, 16/1953: 193-238.
- BARKÓCZI, L. - A. MÓCSY 1976. *RIU*, 2/1976.
- BARKÓCZI, L. - S. SOPRONI 1983. *RIU*, 3/1983.
- BASTIEN, P. 1988. *Perpetuitas imperil et le monnayage de Valentinien I. Situla*, 26/1988:159-163.
- BEARD, M. - J. NORTH - S. PRICE 1998. *Religions of Rome*, Volume 1: *A History*, Volume 2: *A Sourcebook*, Cambridge, 1988.
- BERGMANN, M. 1977. *Studien zum römischen Porträt des 3. Jahrhunderts n. Chr.* Bonn, 1977.
- BERTONCELJ-KUČAR, V. 1979. Nakit iz stekla injantarja. *AVes*, 30/1979: 254-277.
- BONNANO, A. 1983. Sculpture. U: Martin HENIG 1983: 66-96.
- BRUNSMID, J.
 1905 - Kameni spomenici hrvatskoga narodnoga muzeja u Zagrebu II. *VHAD*, n. s. 8/1905: 37-106.

- 1908-1909 - Kameni spomenici hrvatskoga narodnoga muzeja u Zagrebu III. *VHAD*, n. s. 10/1908-1909: 149-222.
- BURGER, A.S. 1991. *Die Skulpturen des Stadtgebietes von Sopianae und des Gebietes zwischen der Drau und der Limesstrecke Lussonium - Altinum*. CSIR, Ungarn. Band VII. Budapest, 1991.
- CAGNAT, R. 1914. *Cours d'épigraphie latine*. Paris, 1914.
- CALABI LIMENTANI, I. 1991. *Epigrafia latina*. Milano, 1991.
- CAMBI, N.
1989 - Bilješke uz dvije panonske nadgrobne stele. *VAMZ*, 22/1989: 59-76.
1991 - *Antički portret u Hrvatskoj*. Zagreb, 1991.
- CICHORIUS, C. 1900. S. v. Cohors. *RE*, 4(1)/1900: 231-355.
- CIGLENEČKI, S. 1998. Nenavaden spomenik Kibelinega in Apolonovega kulta iz Marofa (Mrzlo Polje) v bližini Jurkloštra. *A Fes*, 49/1998: 251-259.
- CUMONT, F. 1901. S. v. Criobolium. *RE*, IV 2/1901: 1718-1719.
- ČREMOSNIK, I. 1963. Nošnja na rimskim spomenicima u Bosni i Hercegovini. *GZMBiH*, n. s. 18/1963: 103-122.
- DAUTOVA-RUŠEVLJAN, V. 1983. *Rimska kamena plastika u jugoslovenskom delu provincije Donje Panonije*. Novi Sad, 1983.
- DECHARME, P. 1887. S.v. Cybelé, u: Charles DAREMBERG - Edmund SAGLIO. *Dictionnaire des antiquités*. Tôme 1(2)/1887: 1677-1690.
- DEMANDT, A. 1989. *Die spätantike römische Geschichte von Diokletian bis Justinian 284-565. n. Chr.* München, 1989.
- DJURIĆ, B.
1991 - *Noriško-panonska proizvodnja nagrobnih spomenikov in trgovina z mramornimi izdelki*. (Doktorska disertacija). Ljubljana, 1991.
1992 - Prikaz knjige: *Corpus Signorum Imperii Romani*, Ungarn, Band 7, 1991. *AVes*, 43/1992: 217-219.
1997 - Eastern Alpine Marble and Pannonian Trade. U: *Kolokvij Celje*, 1997: 73-86.
- DOBŌ, Ā. 1968. *Die Verwaltung der römischen Provinz Pannonien von Augustus bis Diocletianus. Die provinzielle Verwaltung*. Budapest, 1968.
- DORIGO, W. 1966. *Pittura tardoromana*. Milano, 1966.
- DUŠANIĆ, S. 1961, Slobodan Dušanić. A Roman Inscription from Taurunum. *ZA*, 11(1)/1961: 127-131.
- ELIADE, M. 1987. S. v. Eternity. *The Encyclopedia of Religion*. Vol. 5, New York - London, 1987: 167-171.
- ERTEL, C. - S. PALÁGYI - REDŌ 1999. Die Skulpturen des Stadtgebietes von Salla und Mogentiana sowie des Balaton-(Plattensee-)Oberlandes in den Komitaten Zala und Veszprém. *CSIR, Ungarn*. Band VIII. Budapest, 1999.
- FERRI, S.
1931 - *Arte romana sul Reno*. Milano, 1931.
1933 - *Arte romana sul Danuvio*. Milano, 1933.

- FITZ, J. 1980. Administration and army. U: A. LENGYEL - G. T. B RADAN (ur.). *The archaeology of Roman Pannonia*. Budapest, 1980: 125-140.
- FORSTNER, D. 1982. *Die Welt der christlichen Symbole*. Innsbruck, 1982.
- FREIGANG, Y. 1987. Die Bedeutung der Kleidung und der Attribute auf Grabmilern im nordöstlichen Teil der Provinz Gallia Belgica. U: *Kolokvij Celje*. 1997: 107-117.
- GABELMANN, H.
1972 - Die Typen der römischen Grabstelen am Rhein. *BJ*, 172/1972: 65-140.
1977 - Zur Tektonik oberitalischer Sarkophage, Altäre und Stelen. *BJ*, 177/1977: 199-244.
- GARBSCH, J.
1965 - Die norisch-pannonische Frauentracht im 1. und 2. Jahrhundert. *Münchener Beiträge zur Vor- und Frühgeschichte* (München), 11, 1965.
1978 - *Römische Paraderüstungen*. Katalog der Ausstellung. München, 1978.
- GOUGH, M. 1973. *The Origins of Christian Art*. London, 1973.
- GREGL, Z. 1996. Sadržaj antiknih kamenih spomenika nadenih u Zagrebu i okolici II. *ISNZ*, 7/1996:9-18.
- HARTMANN, R. 1921. S. v. Securitas. *RE*, II A 1/1921: 1000-1003.
- HENIG, M.
1983 - (ur.) *A Handbook of Roman Art*. London, 1983.
1983 - The Luxury Arts: Decorative Metalwork, Engraved Gems and Jewellery. U: Martin HENIG 1983: 139-165.
- HOFFILLER, V. - B. SARIA 1938. *Antike Inschriften aus Jugoslawien*. Heft 1. *Noricum und Pannonia Superior*. Zagreb, 1938.
- ECKHART, L. 1976. Die Skulpturen des Stadtgebietes von Lauriacum. *CSIR, Österreich*. Band III, Faszikel 2. Wien, 1976.
- IRELAND, R.I. 1983. U: Martin HENIG 1983: 220-233.
- IVČEVIĆ, S. 1998. *Antičke fibule iz Salone iz Arheološkog muzeja Split*, (magistarski rad). Split, 1998.
- JEVREMOV, B. 1988. *Vodnikpo lapidariju*. Ptuj, 1988.
- JOBST, H. 1998. The Cult of the Oriental Deities in Carnuntum. U: *Religions and Cults in Pannonia*. Sz]kesf]hervár, 1998: 37-42.
- KAISER-MINN, H. 1983. Die Entwicklung der frühchristlichen Sarkophag-plastik bis zum Ende des 4. Jahrhunderts. U: *Sptantike und frühes Christentum*. Katalog izložbe. Frankfurt am Main, 1983:318-338.
- KAJANTO, I. 1965. *The Latin Cognomina*. Helsinki, 1965.
- KASTELIC, J. 1998. *Simbolika mitov na rimskih nagrobnih spomenikih. Šempeter v Savinjski dolini*. Ljubljana, 1998.
- KATANCIC 1826-1827 - M.P. KATANCSICH. *Istri adcolarum vetus e monumentis epigraphicis, marmoribus, numis, tabellis eruta et commeniariis illustrata a p. Math. Petro Katancsich o. m. P. F. prov. capistr. AA. LL. etphilos. doct. in reg. univers. hung. antiquit. ac numism. prof. et biblioth. cust. emerit.* Pars I, Budae, 1826; Pars II, Budae, 1827.
- KAUFMANN, CM. 1917. *Handbuch der altchristlichen Epigraphik*. Freiburg, 1917.
- KÄHLER, W. 1965. S. v. Perpetuitas. *EAACO*, 6/1965: 66.

- KÄHLER, W. 1966. S. v. Securitas. *EAACO*, 7/1966: 151.
- KLEINER, D.E.E. 1992. *Roman Sculpture*. New Haven - London, 1992.
- KLEMENC, J. - V. KOLŠEK - P. PETRU 1972. Antične grobnice v Sempetru. *Katalogi in monografije*, 9, Ljubljana, 1972.
- KOS, P. 1991. Ig: najdba antoninijanov tretjega stoletja. *Simla*, 29/1991.
- KRÜGER, MX.
1970, 1972 - Die Reliefs des Stadtgebietes von Carnuntum. *CSIR, Österreich*. Band I, Faszikel 3.1. Teil: *Die figürlichen Reliefs*. Wien, 1970; II. Teil: *Die dekorativen Reliefs*. Wien, 1972.
1974 - Die Reliefs der Stadtgebiete von Scarbantia und Savaria. *CSIR, Österreich*, Band I, Faszikel 5. Wien, 1974.
- KUKOČ, S. 1998. Kontinuitet solarne simbolike kod Japoda. *RadFilZad*, 36 (23)/1997: 9-20.
- KÜBLER, B. 1907. S. v. Equites Romani. *RE*, VI/1, 1907: 272-311.
- LECLERCQ, H. 1921. S. v. Domus aeterna. U: *Dictionnaire d'Arch]ologie chrétienne et de Liturgie*, 4(2), Paris, 1921: 1443-1451.
- MACREA, M. 1959. Le culte de Sabazius en Dacie. *Dacia*, 3/1959: 325-339.
- MAZZOLENI, D. 1996. L'epigrafia cristiana. U: A. DONATI (ur.). *Dalla terra alle genti. La diffusione del cristianesimo nei primi secoli*. Milano, 1996: 107-121.
- MIGOTTI, B.
1996 - Ranokršćanski grobni nalaz iz Velikih Bastaja kod Daruvara. *VAMZ*, 3.S., 28-29/1995-1996: 127-157.
1997 - An Early Christian Fresco from Strbinci near Dakovo. *Hortus Artium Medievalium*, 3/1997: 127-157.
1998 - Vrednovanje arheološke grade u svjetlu rimskodobnog i ranokršćanskog horizonta Panonije. U: Branka MIGOTTI - Mario ŠLAUS - Zdenka DUKAT - Ljubica PERINIĆ. *Accede ad Certissiam. Antički i ranokršćanski horizont arheološkog nalazišta Strbinci kod Dakova*. Zagreb, 1998: 89-115.
- MILLAR, F. 1999. The Greek East and Roman Law: The Dossier of M. Cn. Licinius Rufus. *JRS*, 89/1999: 90-108.
- MIRKOVIĆ, M. - S. DUŠANIĆ 1976. *Inscriptions de la Mésie Supérieure*. Vol. I: *Singidunum et le nord-ouest de la province*. Beograd, 1976.
- MÓCSY, A.
1959 - *Die Bevölkerung von Pannonien bis zu den Markomannenkriegen*. Budapest, 1959.
1975 - Eine Gruppe von Marmorstelen in Westpannonien. *ZborNMBeograd*, 8/1965: 163-168.
- MÓCSY, A. i suradnici 1983. *Nomenclator provinciarum Europae Latinarum et Galliae Cisalpiniae cum indice inverso*. Budapest, 1983.
- MOMMSEN, Th. - O. HIRSCHFELD - A. DOMASZEWSKI 1902. *Corpus inscriptionum Latinarum*. Vol. III. Berlin 1902. (= CIL)
- MURRAY, S.C. 1981. Rebirth and Afterlife. A study of the transmutation of some pagan imagery in early Christian funerary art. *BAR, International Series*, 100/1981.
- NIESE, B. 1912. S. v. Gorgo. *RE*, VII 2/1912: 1630-1655.
- PAHIĆ, S. 1969. Antična gomila z grobnico v Miklavžu pri Mariboru. *A Ves*, 20/1969: 35-103.

- PAILLER, J.-M. 1986. L'enigme Nymfius. *Gallia*, 44 (1)/1986: 151-165.
- PATSCH, K. 1908, Karl Patsch. Untersuchungen in und um Naron. *JfA*, 2/1908: 87-117.
- PETROVIĆ, P. 1975. *Paleografija rimskih natpisa u Gornjoj Meziji*. Beograd, 1975.
- PICCOTTINI, G. 1972. Die Rundmedaillons und Nischenportraits des Stadtgebietes von Virunum. *CSIR*, Band II, Faszikel 2. Wien, 1972.
- PINTEROVIĆ, D.
1967 - Nove rimske skulpture u Muzeju Slavonije. *OZ*, 11/1967: 67-79.
1978 - *Mursa i njeno područje u antičko doba*. Osijek, 1978.
- POST, P.G.J. 1984. The interpretation of cock-scenes: method and application. *Atti del Congresso Internazionale di Archeologia Cristiana*, 10(2)/1984: 429-443.
- RENDIĆ-MIOČEVIĆ, A.
1993 - Rimska nadgrobna stela iz Odre nadomak Zagreba. *ObHAD*, 25(2)/1993: 28-31.
1994 - U: *Zagreb prije Zagreba. Arheološka baština Zagreba od pretpovijesti do osnutka biskupije 1094. godine*. Zagreb, **1994**: 104.
- ROEDER, G. 1921. S. v. Sarapis. *RE*, I A2/1921: 2394-2426.
- SARTORI, A. 1994. *Guida alla sezione epigrafica delle Raccolte Archeologiche di Milano*. Milano, 1994.
- SCHOBER, A. 1923. *Die römischen Grabsteine von Noricum und Pannonien*. Wien, 1923.
- SCHWENN, F. 1922. S. v. Kybele. *RE*, XI 2/1922: 2250-2298.
- SEBESTA, J.L. - L. BONFANTE 1994 (ur.). *The World of Roman Costume*. Madison, 1994.
- SELEM, P.
1971 - Boginja s tisuću imena. *Hrvatski znanstveni zbornik*, 1/1971: 291-332.
1980 - *Les religions orientales dans la Pannonie Romaine. Partie en Yougoslavie*. Leiden, 1980.
- SMITH, R.R.R. 1999. Late Antique Portraits in a Public Context: Honorific Statuary at Aphrodisias in Caria, A. D. 300-600. *JRS*, 89/1999: 155-189.
- STOMMEL, E. 1959. S. v. Domus aeterna. *Reallexikon für Antike und Christentum*, 4/1959: 109-128.
- ŠAŠEL-KOS, M. 1997. *The Roman Inscriptions in the National Museum of Slovenia*. Ljubljana, 1997.
- TESTINI, P. 1958. *Archeologia cristiana*. Roma, 1958.
- TKALČIĆ, I.K. 1866. *Severila Hi slika izprogonstva kršćanah u Sisku*. Zagreb, 1866.
- TOYNBEE, J.M.C. 1996. *Death and Burial in the Roman World*. Baltimore - London, 1996.
- TURCAN, R. 1996. *The Cults of the Roman Empire*. Oxford, 1996.
- UBL, H. 1979. Die Skulpturen des Stadtgebietes von Aelium Cetium. *CSIR*, Österreich, Band I, Faszikel 6. Wien, 1979.
- VUKOVIĆ, D. 1994. *Siscija - vizija rimskog grada u Panoniji*. Sisak 1994.
- WALDE, E. 1997. Noch einmal zur Buchrolle. U: *Kolokvij Celje*, 1997: 243-246.
- WESSEL, K. 1949. Römische Frauenfrisuren von der severischen bis zur konstantinischen Zeit. *AA*, 61-62/1946-1947: 62-76.
- WIGGERS, H.B. - M. WEGNER 1971. *Caracalla, Geta, Plautilla, Macrinus bis Balbinus*. Berlin, 1971.

WILKES, J.J. 1969. *Dalmatia*. London, 1969.

WILD, J.P. 1968. Clothing in the North-West Provinces of the Roman Empire. *BjB*, 168/1968: 166-240.

WOOD, S. 1986. *Roman Portrait Sculpture*. Leiden, 1986.

ZANINOVIĆ, M. 1981. Siscia u svojim natpisima. *Posebna izdanja HAD*, 6/1981: 203-207.

KARTA I SLIKE*
MAP AND ILLUSTRATIONS

Karta Hrvatske s nalazištima spomenutima u tekstu. - Map of Croatia with the sites mentioned in the text.

SI. 1 - Cenijeva stela u dvorištu škole u Jasenovcu.

Fig. 1 - Cenius' stele in the court yard of the Jasenovac School.

SI. 2 - Cenijeva stela u lapidariju AMZ.

Fig. 2 - Cenius' stele in the Zagreb Archaeological Museum lapidarium.

SI. 3a - Crtež Cenijeve stele: prednja, gornja i bočne strane.

Fig. 3a - Drawings of the Cenius Stele: the front, the top and lateral sides.

SI. 3b - Fotografija Cenijeve stele.

Fig. 3b - Photograph of the Cenius stele.

SI. 4 - Zabat Cenijeve stele.

Fig. 4 - The gable of the Cenius stele.

SI. 5 - Niša Cenijeve stele s portretima.

Fig. 5 - The niche of the Cenius stele.

SI. 6 - Bočne stijenske Cenijeve stele.

Fig. 6 - Lateral sides of the Cenius stele.

SI. 7 - Stela iz Donjih Čeha u lapidariju AMZ.

Fig. 7 - Stele from Donji Čehi in the Zagreb Archaeological Museum lapidarium.

SI. 8 - Stela iz Odra u lapidariju AMZ.

Fig. 8 - Stele from Odra in the Zagreb Archaeological Museum lapidarium.

SI. 9 - Stela Lucija Egnatuleja Florentina u lapidariju AMZ.

Fig. 9 - The stele of Lucius Egnatuleius Florentinus in the Zagreb Archaeological Museum lapidarium.

SI. 10 - Epitaf Cenijeve stele objavljen u CIL-u.

Fig. 10 - The Cennius' stele epitaph as published in the CIL.

SI. 11 - Epitaf Cenijeve stele.

Fig. 11 - The Cennius' stele epitaph.

* Crteže je izradio Miljenko Gregl, a fotografije snimili: Zoran Gregl, Ncnad Kobasić.

SUMMARY

THE FUNERARY STELE FROM SISAK (CIL III 3985)

We have called the funerary stele that is the subject of this article the Ceniens stele after the name of the person who had it erected for the members of the Flavius Tiberianicus family and whose portrait appears on it among those of members of the family, although he had had no intention of being buried with them.

The stele is intriguing from the scholarly point of view and its journey until the moment it was found in Jasenovac in 1999 and finally deposited in the Zagreb Archeological Museum is an interesting one. The very scarce and not very reliable details show that in 1787 it was discovered by Natterhirn in the "civil part" of Sisak at the time a protective dyke was being built along the Stružnica stream (Archive AMZ, Jasenovac file). An entry which is neither dated nor signed records that it was built into the wall of the Jasenovac school and this is repeated by 19th century authors (Ivan Krstitelj TKALČIĆ 1866; CIL III, Suppl. 3985) and in the 20th century (VUKOVIĆ 1994: 85). It is mentioned among a group of those "which are no longer in Sisak". No explanation is given of how such an important object was removed and built into the wall of a primary school in such a small place as Jasenovac. The stele was built into the old school and remained there until the school was demolished in 1968 and 'existed' somewhere until the Homeland War in Croatia 1991-1995. Its existence was registered anew in 1999 in the car park of the new elementary school in Jasenovac and taken to the lapidarium of the Zagreb Archeological Museum. It is carved from Pohorje marble, the bottom part of unknown size is missing. The relief scenes, although damaged in places, are in a good enough state for the decorative scheme to be deciphered, including details of the portraits and the clothing and equipment of the deceased. It is architectural in composition with gable like an imitation roof and is divided into two vertical fields flanked by semi-columns with Corinthian capitals containing two leaf rows. Under the gable is a Gorgon between two acanthus leaves and on the sloping part there are two lions holding a ram's head between their paws. In the upper field in the form of a niche featuring a realistically carved shell the family of the deceased are shown: the father Flavius Tiberianicus, his wife Ursa and two daughters whose names we do not know. According to the legible part of the text the younger was four years old. In the left background C(a)eniens *egregius vir* is shown who had the stela erected. Both men are robed in tunics and cloaks with T-fibula on the right shoulder (*Armbrustfibel*) and in their right hand they hold a *rotulus*. Ursa has a scarf or cap and also wears a tunic and cloak and is holding an apple. The children have the same head covering and hair style as their mother and are wearing tunics. The older holds a dyptich or box in which a stylus can be seen and the younger one carries a wreath. The sides of the stele from top to bottom have trails of vine leaves and grapes. On the upper part of the gable there are traces of what must have been the base of some decorative addition, it is flat and on the level of the lions' backs there are two openings which probably once supported a horizontal element which stood above today's gable top.

Seven lines of the inscription are partially legible which are in CIL III (fig 10). The name of the man who had the stele placed can be read as Genius and the index at the end shows the name in the fourth line reconstructed as Fl(avia) Tibe(rina). Our reading is as follows:

Domu (!) (a)etern(a)e etperpe-
[t]u (a) e securitati. C(a)enius
[—] (anus, v(ir) e(gregius), v(ivus)f(ecit) Fl(avio) Tibe-
rian] i [co?] q(ui) v(ixit) an(nos) XXX,
5 [—]ni(a)e Urs(a)e, q(uae) v(ixit) an(nos)
[—]ne q(uae) v(ixit) an(nos) IIII
[—] q(uae) y(ixit) an(nos)

To the eternal home and lasting security. Cenius ...?, excellent man (knight), in life raised (monument) to Flavius Tiberianicus (?), who lived thirty (or more) years,... to Ursa, who lived ... years ...?, who lived four years ..., who lived ... years...

Onomastic analysis shows that Flavius Tiberianicus was probably a descendant of a foreigner to Pannonia who had been granted citizenship by one of the emperors of the first Flavian dynasty. Cenius originated from Alpes Cottiae, a province situated between Gallia Narbonensis and Northern Italy. He may have got to Siscia from any of the so called Celtic provinces (Northern Italy, Hispania, Gallia, Britannia, Noricum, Pannonia) or from Dalmatia or Moesia where the name Cenius is also recorded.

Various elements epigraphic and pictorial allow us to date the stele within the wide range of the mid-second to the second half of the third century. Study of the way the hair is worn is especially indicative, on the men Caracalla or military and Severan on the women, which inclines us to date it to the first half of the third century.

It is difficult to give a final opinion on where the stele may have been made because research on the workshops and quarries of the Croatian part of Upper Pannonia, with its two major urban centres Siscia and Andautonia, is not very advanced. The stele is made of marble and Pannonia does not have any marble quarries which means that it may have been imported ready made from one of the Noricum workshops or in semi-finished form to be completed as necessary. It might also have been completely made in Siscia - a possibility that is suggested by the fact that similar stelae were produced in the Siscia region of local stone (figs 7, 9). There can be little doubt that the Sisak stele was at least partly finished in a Sisak stone-carving workshop. The impetus for the production of gabled stelae with pairs of lions in the Croatian portion of Pannonia can tentatively be discerned, on the grounds of the similarities of style, workmanship and portrait traits, in the Norican stone-carving workshops of the Celeia — Sempeter circle.

The symbolism of all the elements of the stele - the pair of lions with a ram's head, the shells in the niche, the vine leaves on the sides - suggest syncretization of various mystery religions in the third century. The basic motif however, the lions with the ram's head, originally probably came from the iconography of Kybele. The same motif is found on urns in north Italy but the placing in a gable was more likely to have come from a Noricum stone-carving workshop, later to become especially popular in Pannonia.

Rukopis primljen 20.1. 2000.

Rukopis prihvaćen 21.1. 2000.